

181. kapitola - Mistrovy vzpomínky

Druhého dne ráno po jejich vzájemném vyznání se Chu Wanning probudil brzo. Nevstal však, jenom nahlédl za závěs a uviděl, že Mo Ran ještě spí na hromádce slámy vedle jeho postele.

Přes závěs moc dobře neviděl. Natáhl ruku, aby závěs rozhrnul, ale než se závěsu dotknul, zarazil se. Zvedl jediný prst a tím závěs opatrně nadzvedl.

Jenom trošičku, aby to nevypadalo, že ho okukuje.

Papírem nalepeným v okně sem prosvítalo jasné světlo. Červeno-zlaté světlo vrhalo krátké ostré stíny a dopadalo na Mo Ranovu tvář.

Bylo to už dávno, kdy ho Chu Wanning naposled viděl spát. Dlouho, pozorně a mlčky se na něj díval.

Tak dlouho až si vzpomněl na dobu, kdy Xue Zhengyong přivedl Mo Rana na horu Sisheng. Byl to plachý dorůstající chlapec, který, když byl šťastný, dokázal zahořet neuhasitelným nadšením. Ze všeho nejraději se na něj lepil, říkal všechno, co mu slina na jazyk přinesla a chtěl ho za svého učitele.

Když se s ním Chu Wanning tenkrát setkal pod Nebeskou věží, odmítl ho přijmout za svého žáka a trval si na tom, protože jeho prohlášení: vypadá jako ten nejhodnější, líbí se mi ze všech nejvíc, bylo dokonale směšné a naprosto neuvěřitelné.

Kvůli tomu se Mo Ranovi čtrnáct dní vyhýbal.

Od jiných lidí se doslechl, že se Mo Ran, aby našel způsob, jak se stát jeho žákem, radil s Xue Zhengyongovou manželkou, Shi Meiem a dokonce i s Xue Mengem.

Nikdo ovšem nevěděl, kdo mu vnukl ten špatný nápad, aby byl jako sníh, který se vršil před Chengovými dveřmi. Vytrvale stál před Pavilónem rudých lotosů a čekal na něj. Když po ránu Chu Wanning vycházel ven, už tam byl, zdravil ho a prosil, aby se stal jeho mistrem. Když se Chu Wanning večer vracel, klaněl se mu a zas ho prosil, aby se stal jeho mistrem. I měkká voda dokáže prorazit tvrdý kámen, když na něj dopadá kapku za kapkou.

Chu Wanning se jen kysele pousmál.

Nevěnoval mu pozornost a odešel.

Neměl rád lidi, kteří ho neodbytně obtěžovali. Jako někdo, kdo sám nepodléhal pocitům, si myslel, že ani za takovým chováním nejsou kdovíjak silné city.

Mo Ran nevěděl, zda to bylo kvůli prostředí, ve kterém vyrostl, ale chápal, že se k němu Chu Wanning chová chladně. Dotíral na něj jenom dva dny a pak už ho znovu nežádal, aby se stal jeho mistrem.

Nicméně pořád chodil k Pavilónu rudých lotosů a zametal opadané listí na dvoře před dveřmi. Když viděl, že Chu Wanning jde ven, poškrábal se na hlavě a usmál se: „Starší Yuhengu.“

Už nevstávali brzo ráno, ani se spolu nezdravili za soumraku.

Jen tak jednoduchá věta: Starší Yuhengu. A úsměv.

Chu Wanning se na něj ani nepodíval a šel pryč. Nedíval se ani na spadané listy.

Tak poklidně uplynulo deset dní. Jednoho rána kolem pavilónu rozkvetly tucty lotosů. Z té krásné vůně Chu Wanning dostal dobrou náladu.

Otevřel dveře a vydal se klikatou cestičkou.

Odrůstající Mo Ran měl skloněnou hlavu, soustředěně vystupoval po schodech a zametal listí. Několik listů uvízlo ve skalní puklině a nešlo je vymést. Shrbil se, aby listy sebral a zahodil do trávy.

Když zvedl hlavu, uviděl Chu Wanninga stát před bránou. Na chvíli se zarazil, ale potom se zazubil a a odhalil své jen napůl zakryté paže. Držel hrst suchých listů, které nestačil odhodit a mával na něj.

„Starší Yuhengu.“

Hlas měl svěží jako čerstvé ovoce. Nebyl nijak hlasitý, ale zdálo se, že jeho ozvěna zněla mezi horskými stěnami ještě dlouho. Bílý oblak odplul, mezi mraky zazářilo slunce a jeho paprsky pronikaly zelenou klenbou lesa.

Chu Wanning stál na místě. Oslnivé ranní světlo mu zbarvilo duhovky do jantarova. Pomalu přivřel oči a najednou se ho zmocnil pocit, že suché listy v chlapcově ruce nejsou mrtvé, ale že září životem stejně jako jeho úsměv.

Beze slova sestoupil po kamenných stupních.

Mo Ran už si na jeho přezíravý chlad zvykl, takže se ho to nijak nedotklo. Jako obvykle ustoupil stranou a čekal, až Chu Wanning projde kolem.

Toho dne kolem něj Chu Wanning prošel jako obvykle.

Potom naklonil hlavu na stranu a zadíval se na toho mladíčka. Zazněl jeho hlas čistý jako pramenitá voda a klidný jako jezerní hladina.

„Děkuji ti.“

Mo Rana to ohromilo a rozzářily se mu oči. Spěšně zamával rukou a řekl: „To nic, to nic. To je něco, co bych prostě měl dělat.“

„... Já tě ale nehodlám přijmout za svého žáka,“ pokračoval Chu Wanning.

Nicméně ani jeho tón, ani způsob mluvy už nebyly tak příkré jako předtím.

Když domluvil, otočil se a pokračoval v chůzi. Najednou, třebaže nechápal proč, mu to začalo připadat celé nemožné. Obrátil se a zadíval na Mo Rana.

Hoch nevypadal na to, že by se musel ovládat nebo přemáhat. Umetl dalších pár schodů. Jeho mladá tvář jen zářila štěstím a spokojeností.

... Takže tomu chlapíkovi je úplně jedno, co řekl v té druhé větě. Slyšel asi jen to „děkuji ti“ a to mu úplně stačí k radosti?

Uplynulo několik dalších dnů a spustil se déšť.

Déšť nebyl nijak hustý. Chu Wanning byl příliš pohodlný na to, aby si vzal deštník nebo nad sebou vytvořil bariéru. Na Jevišťě neřestí a ctností mu to bude trvat sotva by dohořela kadidlová tyčinka a nesejde na tom, jestli trochu zmokne.

Otevřel dveře.

Mo Ran byl pořád tady.

Ale dnes nezametal. Koště bylo opřené stranou od něho a držel deštník z naolejovaného papíru. Seděl zády k Chu Wanningovi, něčím nesmírně zaujatý, ramena měl trochu zvednutá. Byl malý a v podřepu ještě menší. Deštník byl velký a tmavě hnědý a celé to vypadalo dost legračně, jako by tam v jarním dešti vyrostla nějaká houbička.

Chu Wanning k němu s úsměvem přistoupil, zlehka si odkašlal a zeptal se: „Co to děláš?“

„Ach!“ Chlapec se k němu s úlekem otočil.

První věta, kterou řekl, byla: „Starší Yuhengu.“

Než Chu Wanning stačil odpovědět, široce rozevřel oči a řekl: „Jak to, že nemáte deštník?“

Na odpověď nečekal. Vstal, postavil se na špičky a snažil se zvednout deštník z naolejovaného papíru dost vysoko a pak řekl třetí větu: „Ten je pro vás.“

Byl moc malý, a navíc stál o schod níž než Chu Wanning. Musel se hodně snažit, aby deštník zakryl i temeno Chu Wanningovy hlavy. Zafoukal vítr, deštník se naklonil a Chu Wanningův krk skropily kapky vody.

„Promiňte, promiňte,“ opakoval horlivě, dříve, než Chu Wanning stačil promluvit.

Když Mo Ran řekl první větu, byl by odpověděl: „Ano.“

Když Mo Ran vyřkl druhou, chtěl povědět: „Není třeba.“

Když Mo Ran řekl tu třetí, chystal se odvětit: „Nech si ho pro sebe.“

Když však Mo Ran řekl i čtvrtou větu a pořád dokola se omlouval, Chu Wanning ztratil řeč. Sklopil oči a nedalo se rozeznat, zda se tváří hloupě nebo rozhněvaně.

Zvedl oči a zadíval se na Mo Rana. Chvilku přemýšlel a pak se vrátil k tomu, co řekl původně.

„Co to děláš?“

„Zachraňuju žížaly.“

Chu Wanning měl dojem, že se přeslechl. Zamračil se a zeptal se: „Cože?“

Mo Ran se usmíval. Dolíčky v jeho tvářích byly hluboké a roztomilé. Ostýchavě si podrbal hlavu a zakoktal: „Za... zachraňuju žížaly.“

Chu Wanning sklopil zrak a oči mu padly na ruku kterou Mo Ran svíral. Držel v ní větvičku, ze které kapala voda. Když se podíval lépe, uviděl skutečně v louži ležet žížalu, která se pomalu kroutila.

„Až přestane pršet, žížaly, co vylezly ze země úplně seschnou. Proto je chci dát zpátky na trávu.“

„To si na to bereš větvičky?“ ozval se bezvýrazně Chu Wanning.

„... Jo, správně.“

Když Mo Ran viděl jeho chladný obličej, vyděsil se, že se staršímu Yuhengovi znelíbí, a proto vyhrkl: „To není proto, že se na ně bojím sahat, ale když jsem byl malý, tak mi někdo řekl, že se žížaly nemají chytat rukama, protože pak shnijou.“

Chu Wanning zavrtěl hlavou: „O tom jsem nemluvil.“

Namířil prst do vzduchu. V prasklině v čedičové skále vyrašil zlatý výhonek, obtočil žížalu v kaluži a odnesl jí na nedaleký drn trávy. Mo Ran vyjeveně vyvalil oči: „Co je to?“

„Tianwen.“

„Co je Tianwen?“

Chu Wanning se na něj zadíval: „To je má zbraň.“

Mo Ran byl překvapený ještě víc: „Zbraň staršího je... tak... tak... moc...“

„Tak malá?“ řekl Chu Wanning za něj.

„Hehe.“

Chu Wanning si ometl rukávy, v tváři nečitelný výraz: „Samozřejmě, že někdy může být dost nebezpečná.“

„Můžu to vidět?“

„Je lepší to nikdy nespátřit.“

Mo Ran nechápal, co tím Chu Wanning myslí. Otočil se, aby si mohl prohlédnout úponky, které zkoumaly praskliny v kamenných schodech. Všechny žížaly, které se zmítaly v kalužích dešťové vody, obkroužila a lapila pružná větévka a pak je odnesla na promáčenou půdu. V obličejí měl vepsanou závist.

„Chceš se to naučit?“ zeptal se z ničeho nic Chu Wanning.

Mo Ran strnul a pak znovu vyvalil oči. Byl tím tak zaskočený, že nevěděl, co má říci. Nakonec dokázal jen přikývnout. Jeho hezká tvářička byla úplně červená.

„Zítř ráno, až dokončíš kultivační cvičení, půjdeš do bambusového lesíku za Jevišťem neřestí a ctností. Budu tam na tebe čekat.“

Sotva to řekl, jeho střevice z bílého hedvábí vykročily dolů po mokřých kamenných stupních. Sestupoval z úbočí hory a držel nad sebou deštník z naolejovaného papíru.

Mo Ran se nestaral o to, jak moc je mokro a okamžitě padl na kolena a uklonil se až k zemi. Mladý hlas zněl vesele a nadšeně: „Ano, mistře!“

Tentokrát mu Chu Wanning neodporoval, ani se ho nepokoušel umlčet. Jenom se na krátko zastavil a pak se dal znovu do chůze. Spustil se liják a kapku po kapce dopadal na deštník.

Mo Ran se zvedl, až když jeho záda zmizela z dohledu a zjistil, že si nevšiml, jak se nad jeho hlavou rozklenula průsvitná zlatá bariéra.

Chu Wanning vzpomínal, jak se Xue Zhengyongovi ulevilo i jak byl zaskočený jeho rozhodnutím. Zeptal se: „Yuhengu, proč ho teď chcete přijmout?“

Tehdy seděl na vyvýšeném křesle na Jevišti neřestí a ctností a svíral deštník, který mu daroval Mo Ran. Štíhlými klouby přejížděl po rukojeti, a nakonec tiše pronesl: „Zachraňuje žížaly.“

„Oho!“ zaburácel Xue Zhengyong. Mocný tygr vyvaloval oči jako popletená kočka: „Zachraňuje co?“

Chu Wanning už nic jiného nedodal. Jen se díval na žebra deštníku ze zeleného bambusu a jeho oči se pomalu začaly usmívat.

Uplynulo tolik času, jako mrknutím oka.

Mladíček, kterého přijal za žáka, byl původně čestný a nevinný, ale dal se na scestí. Naštěstí se z něj stal vznešený nesmrtelný, který ho ani v nejmenším nezklamal.

Zpoza závěsu vykuknul štíhlý bílý prst a Chu Wanning se díval skrz škvírku v látce na Mo Ranovu spící tvář.

Z mladíčka je teď pohledný, vysoký muž. Jeho tvář už vypadá jinak než tehdy, a vyzařuje z ní dospělá odhodlanost.

Stejně jako kdysi se Mo Ran ve spánku mračil. Dělal to už od malička. Dvě řady hustých řas se tlačily dolů, jako by je tížily starosti, od jakých se nedá najít úleva.

Chu Wanningovi se to zdálo zábavné. Je přece tak mladý, kde by k takovým starostem přišel?

Jak o tom přemýšlel, zpozoroval, jak sebou Mo Ranovy dlouhé řasy zatřepotaly a on pomalu otevřel oči.

Chu Wanningovi ztuhly prsty. Měl chuť odtáhnout ruku a předstírat spánek.

Ale Mo Ran je takový zvláštní člověk. Nechová se bezstarostně jako mladík, ale má způsoby někoho mnohem staršího. Jinými slovy, byl hned úplně vzhůru.

Z nějakého nepochopitelného důvodu si vypěstoval pronikavou vnímavost vůči tomu, co se kolem něj děje, když spí – jako by pořád žil ve strachu z toho, že bude zavražděn. Také uměl zlehka našlapovat, jako by chodil po tenkém ledě.

Než Chu Wanning stačil schovat svůj prst čouhající ze škvírky, Mo Ranův pohled už na něj padl.

Tohle se týkalo pověsti a důstojnosti staršího Yuhenga. V rozhodujícím okamžiku dostal Chu Wanning nápad. Celý se převrátil a vystrčil ruku přes postranici postele.

To bude vypadat tak, že se vůbec nesnaží nakukovat z poza závěsu. Spáček se zkrátka otočil a neúmyslně vystrčil ruku ven z území chráněného závěsem.

Mo Ran o Chu Wanningových nápadech nic netušil. Vstal potichu, aby Chu Wanninga neprobudil.

Jenže nikam hned nešel. Místo toho chytil Chu Wanningovo odhalené zápěstí a opatrně ho schoval zpět pod přikrývku. Chvilku poté Chu Wanning uslyšel vrznutí dveří.

Mo Ran je pryč.

Chu Wanning otevřel oči a díval se na mdlé světlo, které sem pronikalo mezerou pod prahem. Dlouho přemýšlel.

Nikdy si nepředstavoval, jaké by to bylo, kdyby s Mo Ranem byli opravdu spolu, protože si nikdy nemyslel, že k něčemu takovému opravdu dojde. Po uplynulé noci mu to všechno připadalo jako sen.

Měl celou dobu dojem, že Mo Ran tajně zbožňuje Shi Meie. Celé roky trávil s nimi a všechno to zřetelně viděl.

Viděl Mo Rana, jak se na Shi Meie směje, viděl Mo Rana, jak Shi Meiovi vaří nudle, viděl Mo Rana tajně pomáhat Shi Meiovi s úkoly a usmívat se nad tím, že o tom nikdo neví.

Chu Wanningovi to všechno připadalo úplně jasné. A proto byl sám závistivý, žárlivý, nepřející a nesvůj.

A zároveň měl dojem, že se mu tím ulevilo.

Jak ho to vlastně mělo uklidnit? Věděl, že se to, co čem sní, nemůže nikdy uskutečnit. Přesto držel hlavu vztyčenou a odmítal se ohlížet nazpět. Držel se a nevzdával.

Celá ta léta se Chu Wanning ptal sám sebe, jestli to beznadějně čekání stojí za to a jeho tvrdohlavá vytrvalost není náhodou úplně k ničemu. Ptal se sám sebe snad tisíckrát, ale žádná kloudná odpověď nepřišla.

Dříve býval necitelný a ženy i muže pozoroval chladným zrakem. Nerozuměl jim. Nechápal, jak je možné, že když jim jejich pocity působí takovou bolest, nedokážou se jich zbavit. Proč udržují vztahy, které je jen děsivě zraňují a nedokážou je ukončit. Teprve, když jeho vlastní srdce zahořelo neuhasitelným plamenem porozuměl ...

Tak je to zřejmě s každým přátelstvím i náklonností na světě.

Může být pokořující a zničující, ale nelze je opustit.

Právě proto Chu Wanning nepochopil, že Mo Ranovy skutečné pocity vůči Shi Meiovi jsou zmatené a neurčité. Nerozuměl tomu, co přimělo Mo Rana, aby odvrátil zrak od Shi Mingjinga a zahleděl se do jeho vlastního, rozpačitého obličeje.

Hm... bylo to z vděčnosti?

Protože cítil vinu?

Chce napodobit ducha té dívky, která se na oplátku za trochu laskavosti stala démonem?

... Zatraceně, snad to není kvůli tomu, že ho Shi Mei odmítl...

Chu Wanning strnul. V hlavě měl prázdno. Vzpomněl si, kam láska zavedla ducha dívky Luo Xianxian, co provedla malé sestřičce Chen. Nesmí se zlobit, to ne.

Ale hněv ho přemohl. Zuřil víc a víc. Vstal a ukrytý cizím pohledům rozkopal skromné lůžko, které si Mo Ran včera ustlal na podlaze.

Poznámka: Sníh se vršil před Chengovými dveřmi, je rčení spojené se žákem mistra Cheng Yi, který, aby nevzbudil spícího mistra, čekal venku, kde hustě padal sníh.

182. kapitola - Mistrův svíčkový dráček

Navzdory svým předchozím dohadům, o tom Chu Wanning nechtěl hloubat moc. Tušil, že by ho to jenom přivedlo do neštěstí. Začínal pochybovat o citu, který ho přemohl.

Protože ničivý požár se konečně vyčerpal a skupinka lidí, kterou sem přivedli, se začala připravovat na odlet na meči. Chu Wanning však nehodlal na Mo Ranově meči už nikdy znovu letět.

Samozřejmě, že se starší Yuheng, který byl schopen letět sotva dvacet stop nad zemí, nechystal překonat široké moře ve stoje na Huaishe. Když se všichni shromáždili na kamenité pláži, Mo Ran vytasil svůj dlouhý meč.

Chu Wanning vytáhl svůj talisman draka stoupajícího na nebesa. Kapka krve z jeho prstu zbarvila dračí šupinu. Hlučný papírový dráček znovu ožil. Vznosl se do vzduchu, udělal několik přemetů, a potom zakroužil kolem svého majitele a začal na něj hlasitě pokřikovat.

„Óóó, Chu Wanningu. Spoustu let jsem vás neviděl. Opravdu se mi po vás dost stýskalo. Co po mně chcete tentokrát?“

„Odvezte mě na pevninu.“

„Pche! Naše Výsost je princ mezi draky, vznešený Drak ze Svíce. To mám zastat práci nějakého osla nebo mezka? Nikam vás vozit nebudu, nebudu a nebudu!“

Papírový dráček, velký sotva jako dlaň, všem na očích vrtěl hlavičkou a švihal ocáskem. Ocásek hlasitě šustil. Třebaže dráček měl takové titěrné slabé tělíčko, jeho hlas byl silný, ale pištivý. Když ho děti slyšely, některé z nich se rozesmály.

Chu Wanningova tvář potemněla. Zvedl ruku a v dlani se mu objevil zlatý plamen. „Spálím vás, jestli to neuděláte,“ řekl tiše.

Dráček byl tak rozzlobený, že dopadl přímo na pláž, vycenil zoubky, sekl drápky, vyvalil oči a zamrkal: „Jak můžete být tak krutý, nemoudrý a nestydatý. Není divu, že za celá ta léta jsem neviděl nikoho po vašem boku!“

Mo Ran otočil hlavu, aby něco řekl, ale když se zamyslel nad tím, kolik je tu lidí a Chu Wanning si jistě bude chtít zachovat tvář, rozhodl se raději mlčet. Jen se usmál a zavrtěl hlavou.

Chu Wanning se zlobil: „Nějak moc mluvíte!“

Vrhnul plameny ve své dlani směrem na zem k dráčkovi. Chu Wanning ho ovšem nechtěl spálit. Ohnivá koule hlasitě prosvítila a vybuchla, ale plameny jen olízly dračí vousky a dopadly na útes.

„Kde má Naše Výsost ocas?! Kam se poděly moje vousy! A co hlava Naší Výsosti... hlava Naší Výsosti! Je pořád na svém místě? Je pořád tam?“

„Jestli nepřestane s tím skuhráním, tak o to všechno určitě přijdete.“ Chu Wanning zatnul zuby a v dlani mu už zase zářilo jasné světlo. „Zvětšete se.“

„... Úúúúúúú...“ Dráček zanaříkal. Tlapkami si začal utírat neexistující slzy. Pak se jeho zelené oči střetly s Chu Wanningovým ostrým pohledem. Dráček se roztřásl, a nakonec směšně škytl.

Pomalou se zvedl ze země. Teď opravdu vypadal jako papírový drak. Tělíčko měl ochablé, jako by mu chyběly kosti a vousky mu zplihle visely. Znovu škytl a fňukavě ze sebe vypravil: „Jen pro jednou. Žádné příště už nebude.“

„Jak si přejete.“

V každém případě padlo totéž, když ho osedlali naposledy.

Papírový dráček natáhl své čtyři nohy, jako by se protahoval. Potom ze svého hrdla vydal hlasitý řev a z jeho drobného tělíčka se začala všude kolem linout zlatá záře. Zlaté světlo bylo silnější a silnější, až nakonec papírového dráčka úplně pohltilo.

„Vrrrraa!“

Pišťení se změnilo v hromové burácení. Z veliké koule zlatého světla šlehaly purpurové blesky.

Chu Wanning přimhouřil oči. Jeho vlasy svázané do ohonu a volné šaty vlály ve větru. Když zlaté světlo zhaslo, začali se všichni rozhlížet a zjistili, že malý dráček zmizel. Pláž byla tichá a prázdná.

„Ech? Je pryč?“

Některé z odvážnějších dětí byly překvapeně štěbetaly, ale než si to stačily povědět, uslyšely nad hlavami mocný řev. Řev otřásal nebesy, moře se z něj dmulo vlnami a oblaka se trhala.

Z hustých oblaků se vynořil obrovský drak. Jeho velké oči byly ze široka otevřené, jeho pařáty byly na pohled velice silné a jediný dračí vousek byl silný jako stoletý strom. Drak se vlnil a kroužil mezi mraky, jako když se tygr míhá mezi pralesním porostem. Divoce stoupal a zase klesal k zemi.

Zvedl se vichr.

„Búúú!“

„Tatínku!“

Chlapec, který přišel o oba rodiče, se polekal a ze zvyku volal po otci. Mo Ran ho spěšně zvedl do náruče a konejšil.

Chu Wanning nečekal, že by se nějaké dítě mohlo tak moc vyděsit. Zatrnulo mu, ale to už viděl, jak se k němu veliký drak řítí. Proto hned vykřikl: „Pomalů!“

„Vrrr?“ zahřměl obrovský drak v odpověď. Se zaduněním dosedl na kamenitou pláž a pomalu se položil na zem.

Drak byl tak velký, že sednout si na něj se nijak nelišilo od sezení na zemi. Nebylo proto divu, že když už se muselo letět vysoko po obloze, vybral si Chu Wanning raději jízdu na draku než nepohodlný let na meči.

Mo Ran chtěl, aby se Chu Wanning upokojil, a tak držel dítě v náruči a říkal mu: „Chtěl by ses svézt na Jeho Výsosti Draku ze Svíce spolu s tímhle gege?“

Chlapci se však nechtělo. Zabořil obličejík do Mo Ranova ramena a zašeptal: „Už jsem ti tajně řekl, že ho nemám rád ...“

Mo Ran mu odpověděl: „A já ti tajně říkám, že ho mám rád.“

„Co?“ Dítě se zarazilo, ale pak docela nevinně zašeptalo: „Vážně?“

„Pst, nikomu to neříkej.“

Dítě se usmálo, zakrylo si ústa a přikývlo.

„Co si to tam vykládáte? Ty ještě nejdeš?“

Chu Wanning nezamýšlel jet s ostatními. Zahleděl se na ně, nasedl na svého draka a zmizel v oblacích.

Protože na meči nemohli letět tak rychle, dostali se do města Wuchang až večer. Chu Wanning dorazil dávno před nimi a přivítal se s členy významných rodin.

Obětí požáru přivezených z Linyi se ujala hlava jednoho z bohatých rodů. To platilo i pro dítě, které Mo Ran musel utěšovat. Chlapec se k němu váhavě obrátil a zamával.

„Hodný gege, určitě se zase jednou uvidíme.“

„Ano, uvidíme se.“

Stál v posledních zbytcích svitu zapadajícího slunce a sledoval, jak odcházejí.

Chu Wanninga to loučení vyčerpalo. Chvilí bez hnutí stál, až se nakonec sebral natolik, aby se dokázal otočit a jít. Mo Ran ho na jeho cestě zpět k sektě následoval.

Oba mlčky vystupovali po strmém kamenném schodišti k bráně. Krok za krokem se drápali nahoru. Kolem nich se v soumraku komíhaly stíny stromů. Mo Ran si vzpomněl, jak se Chu Wanning plazil po schodišti spolu s ním, když byl těžce zraněný a v bezvědomí, zatímco jemu docházela duchovní síla. Když ho viděl vedle sebe, neubráníl se smíšeným pocitům. Zaplavila ho trpkost i sladkost. Natáhl ruku a něžně sevřel špičky Chu Wanningových prstů.

I když už ho za ruku držel, Chu Wanning vypadal napjatý a nesvůj. Ze všech sil se snažil vypadat klidně.

Naneštěstí stál tváří v tvář Mo Ranovi.

Ten ho znal skrz naskrz, od hlavy až k patě, od citlivé pihy za uchem, až po jeho studená chodidla.

Ani jeden z nich nepromluvil, ale když Mo Ran viděl, že se nesnaží ucuknout, vzal jeho ruku do své.

Byla to dlouhá cesta a on si přál, aby byla ještě o něco delší, aby mohl jeho ruku držet ještě o něco déle.

A přesto si přál, aby ta cesta byla kratší. Kdyby byla kratší, bylo by Chu Wanningovo utrpení, když ho tudy vlekl domů, menší, alespoň trošičku menší.

Náhle se před nimi ze stínů stromů vynořila postava zahalená pláští z kožešiny stříbrné lišky. Než mohli tu osobu vidět jasněji, uslyšeli volání.

„Mistře?!“

Chu Wanning byl trochu zaskočený. Okamžitě Mo Ranovi vytrhl svou ruku a ukryl ji v rukávu. Zastavil se a vztyčil hlavu.

Po schodech sestupoval Shi Mei. Jeho tvář byla čistá a jasná jako květ lotosu v paprscích zapadajícího slunce. Jeho tvář byla překrásná, až se zdálo že její záře zastíňuje červánky na obloze.

Byl skutečně velice pohledný.

Shi Mei si nejspíš nevšiml, že se drželi za ruce. Byl příjemně překvapený a vesele spustil: „To je báječné! Konečně jste se vrátili!“

Mo Ran nečekal, že se s ním setká tak záhy. Cítil se rozpačitě a zeptal se: „Vyrazil sis ven, Shi Meii?“

„Hm, ano. Chtěl jsem sestoupit z hory a nakoupit nějaké věci pro vůdce sekty, ale neočekával jsem, že napřed potkám mistra s A Ranem. Před několika dny vůdci sekty přišel vzkaz od mistra v květu jabloně haitang, ale nikdo nepřicházel a on si dělal starosti...“

„Já i Mo Ran jsme v pořádku,“ řekl Chu Wanning. „Jak na tom jsou ostatní?“

„Nikomu se nic nestalo. Třebaže mladý pán byl očarován a proměněn v černý šachový kámen, nepřišel o vlastní vůli na dlouho a jeho mysl to nepoškodilo. Starší Tanlang se o něj v předchozích dnech úzkostlivě staral a dnes ráno už vstal z lůžka a šel na procházku.“

„To je dobře,“ oddechl si Chu Wanning.

Shi Mei se zadíval na Mo Rana, usmál se a pak sklopil oči, uklonil se a řekl: „Rád bych si s vámi ještě povídal, ale pokud hned nepůjdu vyzvednout léčiva, která poslali ze sekty Guyue 'ye, nechám člověka, který je má doručit, čekat příliš dlouho. Musím jít. Uvidíme se večer, mistře.“

„Hm, jen jdi. Promluvíme si později.“

Shi Mei scházel dolů po cestičce a jeho postava se pomalu ztrácela z dohledu. Chu Wanning otočil hlavu. Přestože dobře věděl, že Mo Ran jeho ruku nepustil, z důvodu, který nechápal, na něj měl zlost. Jeho ostrý zrak se zabodnul do Mo Rana. Máchl rukávy a odkráčel.

Došli spolu až Síni Věrnosti a otevřeli dveře. Nicméně, pohled, který se jim naskytl, je připravil o řeč.

Uvnitř největší budovy na vrcholku hory Sisheng to bylo k prasknutí přecpáno zlatým a stříbrným brokátom, vzácnými korálky, magickými předměty a drahokamy. Ty věci byly naskládány až ke vchodu, takže Chu Wanning dokázal otevřít jen jedno křídlo dveří. To druhé bylo zatarasené třpytivými kultivačními krystaly a nešlo jím hnout. Ale všechny ty předměty nevzbuzovaly takový údiv, jako na třicet oslňujících krasavic, které se v síni z neznámého důvodu shromáždily.

Xue Zhengyong vypadal, že neví, zda se má smát, nebo plakat, když se dohadoval s žákem z pavilónu Huohang, který byl oblečený ve světle červených šatech.

„Ne, to není dobré, vážně ne. Můžeme přijmout ostatní, ale ty zpěvačky se musí vrátit ke svému pánovi. My tady zpěv neposloucháme, ani se nedíváme na tance.“

Mo Ran následoval Chu Wanninga do síně. Od těch třiceti dívek se šířila silná vůně parfémů. Na pachy byl přecitlivělý. Neovládl se a začal kýchat.

Xue Zhengyong se otočil a jakmile je spatřil, přemohla ho radost.

„A Rane! Yuhengu! Konečně jste zpátky! Jen dál, jen dál. Pomůžete mi jednat s tímhle... ehm... vyslancem.“

Chu Wanning zvedl obočí: „S jakým vyslancem?“

Žák nečekal na Xue Zhengyongovu odpověď, obrátil se k nim, začal se usmívat a horlivě spustil: „Tato osoba je nejstarším žákem pavilónu Huohuang. Uposlechl jsem příkazů hlavy sekty a dostavil jsem se, abych vyjednal spojení s horou Sisheng.“

Všichni tři se museli snažit ze všech sil, aby toho chlapíka přiměli k odchodu. Když Xue Zhengyong konečně viděl vyslancova záda, zhluboka si oddechl a setřel pot z čela.

„Máte představu, kolik lidí z malých i velkých sekt teď přichází, aby s horou Sisheng uzavřeli spojení? V posledních letech jsem s nikým z nich nepřišel do styku. Dříve jsem přišlo jen pár lidí z paláce Taxue na hoře Kunlun, a ti jediní se o nás zajímali. Ale teď se sem všichni hrnou, aby nás podarovali vzácnými dary a jsou tak neodbytní, že nevím, co jim mám říkat.“

Chu Wanning se zamračil a zeptal se: „Jaká je nyní situace v kultivačním světě?“

Xue Zhengyong si povzdechl: „Řeka proudí třicet let na východ a třicet let na západ.“

„Co tím myslíte?“

„Všude je zmatek,“ odpověděl Xue Zhengyong. „Ten bláznivý Xu Shuanglin měl nevyřízené účty s kdekým a všechno to dal do těch svých svitků se vzpomínkami. Každý sice ví, že jeho záměrem bylo se pomstít, ale může se tím změnit? Sekta Rufeng během chvíle vymazána ze světa. Z Guyue'ye a palác Taxue jsou teď nesmiřitelní nepřátelé. A ti nepřátelé se spolu mají střetnout, a ještě tu je chrám Wubei...“

Tady si vzpomněl že mistr Huaizui je Chu Wanningův učitel a zmlknul.

Chu Wanning však jen poznamenal: „Chrám Wubei upadl od doby, kdy se jeho předchozí hlava nechala zatáhnout do boje o to, kdo bude zastávat místo vůdce sekty Rufeng. Díky těmto nekalostem je jeho pověst přirozeně zničená.“

„Hmm...“

Když slyšeli, jak tvrdá slova má pro svou vlastní sektu, Xue Zhengyong i Mo Ran se na Chu Wanninga nechápavě zadívali.

Chu Wanning sevřel rty a dál už jen mlčel. Po chvíli však položil otázku: „Kde je Nangong Si?“

„Nevím. Neslyšel jsem o něm a mladém panu Ye... slečně Ye... od doby, kdy vypukl požár.“

Mo Ran se nedokázal ubránit tomu, aby nevypadal ustaraně a nevyšlo z něj tlumené: „Ach.“

Je možné, že ani po dvou životech ty dva nečeká žádný dobrý osud?

Xue Zhengyong si všiml, jak nezvykle zachmuřeně se tváří, a obrátil se k němu: „A Rane, co je to s tebou?“

Mo Ran nemohl říci pravdu, a tak odpověděl: „Jen jsem přemýšlel o tom, že Xu Shuanglinovy úmysly ještě nebyly úplně odhaleny a ti dva k němu mají silné pouto. Proto mám obavy, že by do toho mohli být zapleteni.“

„Nestrachuj se tolik. Všechny sekty už vyslaly své zástupce, aby pečlivě vyšetřili zdroj všech těch podivných kouzel, která zasáhla svět kultivace,“ řekl Xue Zhengyong. „I kdyby se Nangong Xu nepustil do žádných velkých kroků, stejně bude dopaden. Mladý pan Nangong a slečna Ye mohli na nějaký čas uváznout v horách, a nebylo by vhodné, aby je sháněl někdo cizí.“

„Dobře, doufám, že máte pravdu,“ řekl Mo Ran.

Potom se vzájemně vyptávali na různé věci, které se přihodily v uplynulých dnech. Xue Zhengyong dostal vzkaz pomocí květu haitangu a věděl, že strávili několik dnů na ostrově Feihua, sám však nevěděl, co si počít. Proto se je ptal na současné dění. Chu Wanning stále odpovídal a odpovídal. Když došlo na otázky o Mo Ranovi, ztichl a obrátil se k němu zády.

Xue Zhengyong si ani ve snu nedokázal představit, co se přihodilo mezi Chu Wanningem a Mo Ranem. Bylo to zkrátka proto, že se ti dva k sobě vůbec nehodili.

Ani věkem, ani postavením, ani povahou.

Ve všem byli protikladní, i pokud šlo o barvu pleti, oblíbená jídla i jak uléhali ke spánku.

Starší Yuheng se po celá léta choval povýšeně a bezúhonně, Beidou nesmrtelnosti byl studený jako led. Učený mistr Chu neměl žádné lásky ani touhy, a ze všeho nejvíc mu záleželo na tom, aby si zachoval tvář. Jak by se mohl dát dohromady se svým žákem?

Něco takového by se nikdo neodvážil ani vyslovit. A kdyby se nějaký takový vypravěč našel, vysloužil by si leda, aby ho polili čajem, vysypali na něj misku melounových semínek a shodili pod stůl.

Jenže taková láska se opravdu zrodila.

Ve stínu, v koutě, kde by nikdo nehledal vyrostla ve skrytu křehká květina. A třebaže se její květ ještě nerozvil, jeho krásná vůně se rozlévala široko daleko.

Po svém návratu na horu Sisheng se Chu Wanning pozdě večer vydal na jídlo do Síně Mengpo.

Rozrazil dveře Pavilónu rudých lotosů a uviděl, že na čedičovém schodišti opuštěné horské stezky někdo stojí.

Muž zaslechl zvuk pohybu a otočil k němu hlavu. Světlo na jeho tváři drze načrtlo zlatý pruh.

Mo Ran se usmál: „Mistře.“

Chu Wanningovy bělostné hedvábné střevice se zastavily. Zčistajasna se ho zmocnily vzpomínky. Jako by to byl znovu ten první rok, kdy Mo Ran přijel na horu Sisheng. Každý den stál u jeho dveří a díval se, jak odchází a čekal na jeho návrat.

Ale ten chlapec už tu není. A ze staršího Yuhenga se stal mistr. Slovo mistr už z jeho úst vyšlo tisíckrát. S úctou, se špatně skrývanou dychtivostí i s neskrývanou něžností.

„Co tu děláš?“

„Čekám, abych se s vámi mohl jít najíst.“

Chu Wanning zahlédl v jeho ruce krabici na jídlo a řekl: „Dnes jsem chtěl jít do Síně Mengpo. Dlouho jsem tam nebyl a nechci jíst v pavilónu.“

„Mistr se mýlí,“ usmál se. Ta krabice je prázdná. Jídlo jsem už odnesl Xue Mengovi. Nemá vůbec chuť k jídlu. Vypůjčil jsem si pícku a uvařil mu misku nudlí.“

Nečekal, že Mo Ran bude nosit Xue Mengovi jídlo. Ti dva se spolu věčně jen hádali. Byli sice bratrance, ale pokaždé jim stačila jenom chvílička a už spolu bojovali na život a na smrt.

Nevěděl, jestli to bylo tím, že pět let prospal a mnoho věcí tak zmeškal, nebo tím, že Mo Ran a Xue Meng zestárli. Zkrátka stalo se to, že jejich mistr nepoznal, kdy se ostré hrany jejich vztahu začaly obrušovat a ten byl stále pokojnější a pokojnější.

I když jejich vztah měl ještě pořád daleko k vzájemné bratrské úctě, Xue Meng nezapomněl uplácat z hlíny i jeho figurku. I když ji udělal ošklivou. A ošklivý Mo Ran teď nemocnému Xue Mengovi sám vaří nudle a nosí mu je až do postele.

Chu Wanning si povzdechl: „Jak mu je? Když jsem za ním byl já, tak spal.“

„Už se probudil. Snědl ty nudle a chtěl ven na procházku. Horko těžko jsem ho přesvědčil, aby se vrátil a lehl si. Šachová formace Zhenlong není jako jiná kouzla. Ten, kdo se změnil v černý kámen, i když ne na dlouho, by měl přinejmenším chvíli odpočívat.“

„Ano.“

Chu Wanning sice souhlasil, ale v duchu ho trápily pochybnosti. To poděknutí nebylo úmyslné. Najednou měl nepříjemný pocit. Jako by Mo Ran dobře znal výhody i nevýhody vlastností kamenů šachové formace Zhenlong a proto byl tak klidný.

„Mistře?“

Chu Wanning se rychle vzpamatoval.

Mo Ran se ho s úsměvem zeptal: O čem jste to přemýšlel?“

„... To nic.“

Koneckonců, z Mo Rana je přece učený mistr. Není nic zvláštního na tom, že má nějaké znalosti o zapovězených technikách.

Změnil téma a řekl: „Kam půjdeme na jídlo? Nechci nikam ven.“

„Ani mně se nechce jít někde venku.“ Mo Ran si poškrábal nos a pak se tiše rozesmál. Jeho hlas zněl měkce, když říkal: „Chtěl jsem jen být s vámi. Můžeme jít kamkoli.“

Chu Wanning by si nikdy nepřiznal, že ho to dojalo, ale neubráníl se, aby se na chvíli nezadíval do těch vřelých, tmavých očí.

Ty oči teď byly opravdu vřelé a jasné, odráželo se v nich světlo i on sám.

Jsou tak prosté a čisté.

Nedokázal si vymyslet žádný důvod, proč by měl ten pár očí odmítnout, a tak skončil s Mo Ranem v rušné jídelně.

Snad se tenký list papíru nalepeného v okně konečně protrhl. V minulosti se Mo Ran nezdráhal podávat mu jídlo a když viděl kapičky polévky v koutku Chu Wanningových úst, s úsměvem je otřel. Teď však oba byli nesmělí. Před zraky všech, co tu byli přítomni se styděli jen podívat se jeden na druhého.

Když dojedli a Chu Wanning se chystal odnést ták, Mo Ran na něj zavolal: „Mistře, počkejte prosím.“

„Stalo se něco?“

Mo Ran natáhl ruku, aby se dotknul Chu Wanningova obličeje, ale zarazil se.

Odtáhl ruku a ukázal na koutek jeho úst. Usmál se a řekl: „Máte tam zrnko rýže.“

Chu Wanning ztuhl na místě, pak odložil ták a zdánlivě s klidem otřel rýži kapesníkem. Sevřel rty a tiše se zeptal: „Ještě něco někde?“

Mo Ran se usmál: „Ne, všechno máte čisté.“

Teprve potom Chu Wanning vzal svůj ták a odešel. Byl rozpačitý a zároveň zneklidněný, ale zároveň měl pocit, že o něco přišel, i když si to odmítal připustit.

Dříve by prostě natáhl ruku a dotknul se ho. Jeho poslušné nové já, které poslouchá pravidla, ho vyvádělo z míry.

V dalších dnech to bylo stejné.

Býval bezstarostný a lehkomyšlný, ale teď byl jako chlapec, který si poprvé něco s někým začal. Snažil se o Chu Wanninga co nejlépe pečovat, ale zároveň to nepřehánět. Mo Ran se bál, aby ho nevystrašil, a tak opatrně zvažoval další krok, který podnikne. Když hrozilo, že Chu Wanning zahlédne spalující žár v jeho očích, mlčky sklopil své dlouhé řasy a sevřel Chu Wanningovy prsty ve svých širokých dlaních.

Když znovu zvedl oči, touhu v nich už úplně nahradila něha.

Někdy bylo té něhy tolik, že v Chu Wanningovi vyvolala zvláštní, neurčitý pocit. Jako by se Mo Ran staral o hliněnou figurku, která se kdysi rozbila na střepy a teď ji kousek po kousku lepí dohromady. A také, že se bojí, že stačí jediný prudký pohyb a rozpadne se na prach.

Chu Wanning si myslel, že je to tak dobře. Jeho sny byly žhavé, jako pánev plná rozpáleného oleje, ale takové věci byly dobré jenom ve snu. Kdyby to mělo být doopravdy, asi by to nezvládl.

Jednoho dne dojedl večeri, na cestu si vzal broskve a chtěl odejít. Sotva se do broskve dvakrát zakousl, někdo ho chytil za ruku. Chu Wanning se polekal. Zvedl hlavu a uviděl, že je to Mo Ran.

Tiše na něj syknul: „Co to děláš?“

183. kapitola - Mistře, s kořením jsem přestal

Když už kolem nikdo nebyl, odtáhl ho Mo Ran do úzké uličky za Síní Mengpo. Vzkročil tam a ocitl se těsně vedle Mo Rana. Víc místa tam nebylo.

Chu Wanning držel broskev a díval se na něj.

Nepřetržitě potlačování citů u toho horkokrevného muže vedlo k tomu, že byl ještě rozrušenější než jindy. Hrud' mu stoupala a klesala a jeho jasné, černé oči se upíraly na Chu Wanninga. Náhle se prudce pohnul a objal ho svými pažemi.

„Moje broskev...!“

Na to bylo už příliš pozdě. Ovoce spadlo na zem a odkutálelo se do kouta.

„Mistře.“

Mužův horký dech mu ovanul kolem uší, tak žhavě, tak mučivě. Hlas zněl jasně, ale naléhavě, třebaže hořel touhou, byla z něj stále cítit zdrženlivost, stále se nepokoušel o něco víc.

Jen ho mlčky objímal svými pažemi, a objímal ho pevně.

„Je mi zle.“

Chu Wanning rozevřel oči: „Proč? Co je?“

Mo Ran se napřed zarazil a potom se rozesmál. Popadl Chu Wanninga za ruku a položil si ji na čelo, aby mohl cítit jeho teplo, pak ji přiložil ke svým rtům a políbil.

Chu Wanning se polekaně zamračil: „Jestli jsi nemocný, tak bys měl jít za starším Tanlangem.“

„Kyselý zelí mi nepomůže,“ řekl Mo Ran odevzdaně. „To dokáže jen běloučkový košťálek.“

Chu Wanningovi okamžitě ztvrdly rysy. Byl rozzlobený a zároveň celý nesvůj.

„Kdo je u tebe košťálek?!“

„To jsem se jen přeřekl.“

Potom se na Chu Wanninga zahleděl svými lesklými očima.

„Jenže mistře, vy mi tak moc chybíte.“

Chu Wanning se stále nacházel v jeho objetí a sledovaly ho Mo Ranovy oči. Jeho vztek z toho, že mu někdo říká košťálek, se neměl kde vybit, a tak se proměnil v růžový nádech jeho uší. Po chvíli se zmožil na odpověď: „... Právě jsme spolu jedli u jednoho stolu.“

„To se nepočítá.“

„Mistře jen chci s vámi být ještě chvíličku. Pokaždé, když dojdete, odcházíte sám a vmísíte se do davu. Nemůžu se vás ani dotknout...“

Mladíkův hlas zněl ukřivděně.

„Zůstaňte tu ještě chvíli, nechodte nikam.“

Chu Wanningovi se z těch řečí začaly zapalovat tváře a cítil stále větší a větší neklid. Jeho dech byl tak hluboký, tak horký a svíral ho tak pevně. Nakonec se nezmohl ani na slovo.

„Mistře, dovolte mi objímat vás ještě chvíli...“ šeptal Mo Ran.

Nebylo jednoduché, aby na hoře Sisheng mohli strávit pár okamžiků v soukromí. Zvláště nyní, když narostl počet návštěv z nejrůznějších sekt. Xue Zhengyong často Chu Wanninga povolával k poradám, a proto bylo méně času, který mohli trávit společně.

I společné jídlo pro ně bylo složité. Museli být na pozoru před lidmi, kteří je obklopovali. Kdyby nebyli opatrní, ostatní žáci by si všimli, že je to teď mezi nimi jiné. Od doby, kdy se jeden druhému vyznali, měli sotva příležitost se alespoň chytit za ruce.

Nebylo divu, že Mo Ran už to nedokázal vydržet. Držel se zpátky už příliš dlouho.

Pomalou se snášel soumrak a Síň Mengpo opouštělo více a více lidí. Uličkou procházela skupinka žaček. Žertovaly a chichotaly se a náhodou narazily na jednu z ohnivých krys, které choval starší Xuanji. Krysa hlasitě zapištěla a všechny dívky se rozhiňaly. Chu Wanninga ten povyk vylekal, a proto Mo Rana od sebe odstrčil.

„Jdi.“

„Ještě chvíli...“

„Je čas odejít dřív, než sem někdo přijde.“

Koneckonců, Chu Wanning byl nevinný. Neviděl věci správně. Nebyl zmámený ani roztoužený. Mo Ran si povzdechl a přestal ho objímat, jak si přál. Chu Wanning okamžitě vykročil z úzké temné uličky a potom se ohlédl.

„Co tam ještě děláš?“

Mo Ran si odkašlal, vypadal stydlivě. Řekl: „Mistře, jděte první. Já tu ještě chvíli počkám.“

Chu Wanning z toho byl zmatený a chtěl se ho dál vyptávat, pak si však všiml, že se Mo Ranova pohledná tvář červená. Jeho tmavé oči jiskřily jako hvězdy na nočním nebi.

Pak pochopil, co se stalo. Jeho oči bezděčně sklouzly dolů. Jak to zahlédl, zahučelo mu v uších. Jako by ho bodnul štír. Obličej i uši měl celé rudé: „Ty... ty máš...“

Ale nedořekl to. Podrážděně máchl rukávy a odešel. Zdálo se, že mu z hlavy stoupá modrý kouř.

Dalších deset dnů se ochočený vlk sice choval mírně, ale v žilách mu vřela krev. Každé ráno i každý večer upřeně sledoval staršího Yuhenga na vyvýšeném stupínku. Touhu v jeho očích nebylo možné skrýt a den ode dne byla viditelnější.

Když se do někoho zblázníte, nemůžete svou lásku schovat, ať se snažíte, jak se snažíte.

Když si Xue Meng všiml Mo Ranových očí, popadl ho strach. Díval se na něj a potom na Chu Wanninga. Malý fénix si naštěstí neuměl věci domyslet. Čím déle se díval, tím byl zmatenější a tím méně chápal jaký cit se za leskem Mo Ranových očí skrývá.

Xue Meng se podvědomě cítil nesvůj, ale netušil, co za tím je.

Jednoho rána Xue Meng využil toho, že kolem právě nikdo nebyl. Ztišil hlas: „Hej, chci se tě na něco zeptat.“

„O co jde?“

„Je mistr nemocný?“

Mo Ran se na něj překvapeně podíval: „Proč se ptáš? Co je s mistrem? Proč o tom nic nevím?“

„Ty nic nevíš?“ Xu Meng se poškrábal po bradě. „Poslední dobou se na něj pořád tak divně koukáš, jako kdybys měl něco za lubem.“

Když Mo Ran slyšel, co Xue Meng vykládá, začínal chápat. Odkášlal si a zadíval se na zem.

„Co chceš? Chceš snad mistra proklít?“

„Já ho nechci proklít.“

Xue Meng zašeptal: „Tak proč na něj tak civíš?“

„To se pleteš.“

„Nejsem slepej.“

„Seš slepej.“

„Já jsem slepej?! Ty seš pes!“

Dva dvacetiletí muži se hádali jako kloučci. Chu Wanning ze svého vyvýšeného místa něco zaslechl a chladně na ně pohlédl. Okamžitě zmlkli, sklonili hlavy a začali společně s ostatními opakovat recepty na bylinné směsi, ale přesto se neúnavně poštuchovali lokty. Mo Ran ještě chvíli předstíral, že usilovně bojuje, ale náhle polevil a bez varování uhnul paží.

Xue Meng se naklonil až příliš, a protože zmizela překážka v podobě Mo Ranova odporu, s hlasitou ránou narazil do Mo Ranova těla.

Mo Ran zadupal a rozesmál se: „Hahaha.“

Xue Meng zuřil a vůbec nedbal na ticho kolem. Rozkřičel se: „Ty jsi tak nestydatý! Jen se mi vysmíváš!“

„Mo Weiyu, Xue Zimingu!“

Když Chu Wanning viděl chování svých žáků, začal se trochu zlobit. Zvedl své fénixí oči, svraští své ostré obočí a pomalu a zřetelně pronesl: „Jděte se hádat ven. Nerušte ty, kteří pracují.“

Mo Ran se okamžitě uklidnil: „Ano mistře.“

Xue Meng méně ochotně zmlknul. Ale pořád měl trochu vztek, a navíc měl pocit, jako by upadl a natloukl si. Chvilí přemýšlel, potom utřhl proužek papíru a napsal na něj několik velkých znaků. Vstal a hodil papír po Mo Ranovi. Jenže papírek ho přelétl a z otevřených stránek knihy ho sebrala útlá ruka. Shi Mei překvapeně psaníčko rozbalil a zadíval se na to, co je tam napsáno.

Stejně divně čumíš! Chystáš něco? Chceš mistrovi vnutit svoje zvrácené myšlenky?

Pod to nakreslil přeškrtnutého psa.

Když se Ožáci z ranního vyučování rozprchli, navštívil Chu Wanninga Xue Zhengyong. Ten vyprávěl, že poté, co v Linyi proběhlo několik průzkumů, rozhodl, že kvůli ničivému požáru tam nebude nikdo moci žít nejméně pět let. Proto je třeba uprchlíky z horní kultivační oblasti ubytovat v městech a vesnicích v okolí hory Sisheng.

„Ti, které jsem přivezl já, se už začali usazovat ve městech Changshang, Fenghe a ve vesnici Baishui. I ti, které jste přivezl vy s A Ranem,“ řekl Xue Zhengyong. Pokud je ve Wuchangu lidí moc, bude lépe vzít polovinu z nich do vesnice Yuliang, kde mají málo mladých.

Chu Wanning souhlasil: „Opravdu by bylo vhodné usídlit je ve vesnici Yuliang.“

Xue Zhengyong pokýval hlavou: Yuliang není daleko. Jděte brzy. Je zapotřebí někde umístit spoustu lidí. Meng Er nedokáže sám spočítat kolik se musí opatřit otopu, rýže, oleje a soli. Požádám i Shi Meie, aby šel s vámi. Bude pomáhat.“

„Dobrá...“ řekl Chu Wanning.

Chu Wanning a Mo Ran byli s obyvateli Yuliangu staří známí. Starosta dostal zprávu od Xue Zhengyonga už před dvěma dny. Proto už od rána vyhlížel u brány vesnice příjezd nesmrtelných z hory Sisheng. Dívka Ling Er tu byla také. Dlouho se s nimi neviděla. Byla ještě krásnější. Když uviděla Mo Rana, začala se s ním nadšeně zdravit.

Mo Rana to překvapilo, ale přesto se usmíval: „Slečna se nevydala do horní kultivační oblasti?“

„Naštěstí ne. Kdybych odešla do Linyi, nejspíš bych přišla o život.“

Ling Er v předstíraném úleku sepjala ruce na své plné hrudi: „Bude lépe zůstat v dolní kultivační oblasti. Vesnici se daří den ode dne lépe. Kdysi jsme se upínali k odchodu do horní kultivační oblasti. Teď jsme poprvé viděli, že lidé z horní kultivační oblasti přicházejí k nám. Já už se nikam nevydám, ne ne.“

Někdo jí slyšel a ozval se: „Ano. U nás to připomíná horu, která stojí pevně a ani se nepohne. Tady žije vznešený pán Xue. Možná, že za deset, dvacet let budou lidé z horní kultivační oblasti odcházet k nám.“

Shi Mei zdvořile odvětil: „Dolní kultivační oblast strádala po staletí, ale jak se říká, každá řeka má dva břehy, pramen a své ústí. Netrpíme jenom my a teď je čas, aby se žilo dobře i zde.“

Jak mluvil, rozdával bylinnou mast, jak mu přikázala paní Wang. Mo Ran vzal jednu z nádobek a pozorně si jí prohlédl. S údivem rozpoznal hadí značku sekty Guyue'ye.

„To jsou léky, které vyrobil mudrc Hanlin?“

„Vůdce sekty Jiang je před pár dny poslal.“

Chu Wanning, který to slyšel, řekl: „Jiang Xi toho může ze zásob pavilónu Huhuang poslat mnohem víc. Všude na spáleništi je nyní plno démonů a zlých duchů a čeho se nedostává, jsou právě léky. Když vůdce sekty Jiang Xi poslal právě toto, nejde o nic než výsměch.“

„To není pravda,“ mružel Mo Ran. „Přeháníte. Všechny ty léky skutečně připravil mudrc Hanlin. Jenže mrtvé nevzkřísí a zatraceně...“

To, co mělo následovat po zatraceně už nevyslovil. Že Jiang Xi je vážně bohatý.

V Xuanyuanově pavilónu Chu Wanning koupil Tapírovu vonnou rosu za dva milióny pět set tisíc zlatých a teď Jiang Xi nad vším jen mávne rukou a pošle jeden náklad léků.

Mo Ran si mlčky dózu s mastí strčil do kapsy, povzdechl a pomyslel si, že se sektou Rufeng už je opravdu nadobro konec, další na řadě bude očividně Guyue'ye a hory Sisheng se to stejně netýká. Než se dolní kultivační oblast vzmuže, bude to trvat stovky let.

Po rušném dni se konečně podařilo pro uprchlíky z Linyi obstarat dostatek potravin a šatstva, uklidit domy, kde měli být ubytováni a ti tři, mistr se svými žáky konečně mohli odejít. Starosta však trval na tom, že se musí společně najíst. Bylo by nezdvořilé ho odmítnout a vytratit se, proto jim nezbylo než následovat starostu do chrámu předků vesnice Yuliang.

Chrást předků obvykle hostil všechny významné události, ať už to byla oslava Nového roku nebo svátek lampiónů doprovázený zpěvohrou. Odvedli je na nádvoří chrámu, a protože tu dnes byli vznešení kultivující, vesničané nachystali přes třicet stolů, připravili skopové, porazili skot, uvařili rýži a nudle, aby se každý najedl do sytosti.

Starosta si pamatoval, že Chu Wanning nejlíbil ostrá jídla a připravili zvláštní stůl s lehkými pokrmy, aby mohli k jídlu pozvat staršího Yuhenga a lidi z Linyi, kteří nebyli na pikantní stravu zvyklí.

Byli to stejní lidé, které zachránili Mo Ran a Chu Wanning a dopravili je na ostrov Feihua. Když viděli, že s nimi bude jíst ten studený kultivující, byli všichni u stolu nesví, ale zásady dobrého chování jim zapovídaly opustit svá místa. U ostatních stolů si hodovníci nad jídlem vesele povídali, smáli se a připíjeli si. Zde bylo ticho, neozval se ani hlásek, ani cinknutí.

Mo Ran jako obratný kuchař pomáhal v kuchyni. Když bylo poslední jídlo hotové, vyšel z kuchyně ven. Tvář měl celou upocenou, oči se mu leskly, nicméně jeho rysy byly stále velmi pohledné; měl ostře řezanou tvář a rovný nos.

„Tady se nese polévka s plněnými knedlíčky!“

Stará paní držela velký táč s naplněnými miskami a její hlas se rozléhal: „Na každý stůl dvanáct, šest misek s houbovou a šest misek masovou náplní. Musí se sníst, dokud jsou horké!“

Mo Ran se zasmál a pomohl staré tetce nanosit polévku s knedlíčky na další stůl.

„Díky, Mo Weiyu!“

„Díky, nesmrtelný pane!“

Děti, které se s Mo Ranem znaly o něco lépe, křičely: „Díky bratře Weiyu!“

Ling Er od něj nemohla odrhnout oči. Věděla sice, že ji nemá rád, a nezdá se ani, že by se do ní mohl někdy v budoucnu zamilovat, stejně se na něj musela dívat...

Vždyť na tom, jestli se na něj dívá přece vůbec nezáleží.

„Díky, Mo Weiyu.“

Když zašel k jejímu stolu, zrůžověly jí rty a ona mu tiše poděkovala.

Mo Ran se na ní usmál, byl to zářivý, radostný úsměv, bez jakýchkoli postranních úmyslů. Ling Er, která se do té doby snažila zachytit jeho pohled, se zastyděla a sklonila hlavu.

Zbývalo obsloužit dva stoly. Jeden byl ten Chu Wanningův a u druhého seděl Shi Mei. Měli různé chutě, a proto neseděli spolu. Mo Ran byl nejprve poslán k Chu Wanningovi. Chu Wanning se zamračil: „Nech už toho, vychladne ti jídlo.“

Když přišel k Shi Meiovi, ten se zasmál a řekl: „A Ran je moc šikovný. Děkuji ti.“

„Ha ha, je přece hezké trochu pomoci staré tetce,“ řekl Mo Ran, a začal se otáčet sem a tam. Shi Mei si myslel, že si chce vzít misku, a tak ukázal na prázdné místo na lavičce: „Posaď se tady. U stolu je potřeba jen jediná miska. Už se o to nemusíš starat.“

Mo Ran se na okamžik překvapeně zarazil, pak si podrbal hlavu a zasmál se: „Já budu sedět u mistrova stolu.“

„... Kdy jsi přestal jíst kořeněné jídlo? Tam nic pálivého nemají.“

„No, přestal jsem,“ odpověděl Mo Ran.

Shi Mei dlouho mlčel, oči mu potemněly, ale potom se usmál: „Už jsem slyšel o tom, že někdo přestal pít, přestal kouřit, ale ještě jsem nikdy neslyšel, že by někdo přestal s pepřem.“

„Já jsem s ním vlastně tak úplně nepřestal. Když ho nejíš dost dlouho, prostě na něj přestaneš mít chuť.“

Mo Ran zamával Shi Meiovi a potom odběhl do kuchyně a se smíchem pronesl: „Vezměte si konečně misku, sedněte si a jezte. A polévku si už nedávejte. Je úplně studená.“

184. kapitola - Místře, nechal jsem vás čekat tak dlouho ...

Vrátil se velice rychle nazpět. Spolu s miskou rýže přinesl také krabici a posadil se vedle Chu Wanninga.

Chu Wanning byl překvapený a váhavě pronesl: „Ty si nejdeš sednout k Shi Meiovu stolu?“

Mo Ran se zarazil: „Proč bych měl chtít k tomu stolu?“

Když ho Chu Wanning slyšel, srdce se mu zatetelilo radostí. Sklopil oči a odkašlal si: „Myslel jsem si, že jídlo tam ti bude chutnat víc.“

Mo Ran si všiml, že Chu Wanning má trochu červené uši a náhle pochopil, že... žárlí? Srdce mu poskočilo a usmál se. Do ucha mu zašeptal: „Mně chutná všude, kde jsi ty.“

Tentokrát už měl Chu Wanning uši úplně rudé.

Kolenem se dotýkal Mo Ranova kolena, ale teď byl na takové dotyky přecitlivělý a chtěl uhnout. Mo Ran však k tomu nejevila žádnou ochotu a využil úkryt poskytnutý stolem, aby sáhl Chu Wanningovi na nohu.

„Ty...!“

Jeho hlas přitáhl pozornost spolustolovníků.

„Děje se něco, nesmrtelný pane?“

Chu Wanning chápal, že měl raději mlčet, proto předstíral klid a řekl jen: „To nic.“

Mo Ran nedokázal zadržet smích. Začínal mít dojem, že s Chu Wanningem je to opravdu moc zajímavé.

Ve skutečnosti se o žádné chlípňůstky pokoušet nechtěl. Nestál o vítězství za cenu přílišných ztrát. Jenom jednoduše nechtěl, aby se od něj Chu Wanning odtahoval. Proto dětinsky popadl Chu Wanninga za nohu a přistrčil ji nazpátek.

Chu Wanning to nedokázal snášet. Kopl ho pod stolem, ale přestal se odtahovat pryč.

Mo Ran se uculil.

„Ty musíš být nemocný,“ prohlásil Chu Wanning.

Pak se oba pustili do jídla.

Mo Ran nakoukl do Chu Wanningovy misky a opravdu. Bylo tam jen pár kousků zeleniny a tofu. Tu knedlíčkovou polévku nevychované děti u stolu už dávno zhlitaly.

Mo Ran mu podal malou bambusovou krabičku na jídlo.

„Co je v tom?“

„Pařené knedlíčky, šest žloutků s krabím masem, šest krevet, uvařil jsem je jen pro vás...“ řekl Mo Ran vemlouvavě. „Nic neříkejte, jen jezte, vím, že jste byl tady u stolu a nikdy si nedokážete utrhnout pořádné sousto, když se o ně máte s někým poprat.“

Bylo až příliš očividné, že je jediný, komu donesl jídlo z kuchyně. Chu Wanning upadl do rozpaků a nedokázal se hýbat. Když se však zadíval do Mo Ranových černých očí, které se na něj dívaly s takovou prostotou a oddaností a všiml si moučných skvrn na jeho tvářích, nezmohl se už ani na slovo.

A co víc, to: uvařil jsem je jen pro vás, znělo tak dojemně.

Chu Wanning nic neřekl. Po chvíli otevřel krabici na jídlo, zvedl bambusové víko a začal jíst horké a lahodné krabí maso.

„Je to dobré?“ Mladý muž se na něj toužebně zadíval. Očividně doufal v pochvalu.

Chu Wanning odložil hůlky a řekl: „Není to špatné, ochutnej.“

„Já už jíst nebudu. To je všechno pro vás,“ usmál se Mo Ran, jeho černé oči byly jasné a vřelé. „To je dobře, že vám to chutná. Jen počkejte, až si dáte ty krevety.“

Mladíkova mysl byla klidná. Mouka na tvářích dala vyniknout jeho zářivým, tmavým očím. Vypadal trochu smutně i roztomile zároveň.

I když Chu Wanning stále nechápal, proč se odvrátil od Shi Meie a vybral si jeho, v tuto chvíli byl jeho pohled pevný a nezkalený. Nedokázal se dívat na nikoho jiného, a to bylo dost, aby dodal jistotu tomu, na koho se díval.

Po jídle vesnický starosta všechny vyzval, aby se šli dívat na představení před chrám předků. Na břehu řeky stálo malé jeviště. Gongy duněly, struny louten drnčely a do toho se ještě ozývalo hlasité troubení rohů, pomalované tváře se šklebily, herci vyskakovali jeden po druhém a prováděli na jevišti svůj rej.

Chu Wanning neměl chuť takové představení sledovat. Zaprvé, dramata obyčejných lidí byla prostinká a on už po jediném pohledu věděl, jak dopadnou, a to ho nudilo. Za druhé, lidé, kteří sledovali představení, se shlukovali a rámusili kolem něj.

Nezajímalo ho to, a nezaujalo to ani Shi Meie. Oba dva chtěli odejít, ale Mo Ran neřikal nic. Jen kráčel vedle nich, a ještě naposledy se otočil a zadíval na jeviště.

Shi Mei zdvořile prohodil: „Pojďme. Už je pozdě a vůdce sekty by si mohl dělat starosti.“
„Ano.“

Mo Ran za nimi mlčky kráčel se svěšenou hlavou. Sotva však ušli několik kroků, uslyšel, jak se ho Chu Wanning ptá: „Ty to chceš vidět?“

„Teď to bude moc zajímavé. Bude se hrát scéna ve které se Wang Kai a Shi Chong předstihují v tom, kdo z nich je bohatší.“

Neřekl, že to chce vidět ani neřekl, že to vidět nechce. Chu Wanning mu beze slova naslouchal a potom řekl: „Tak se tedy vraťme a podíváme se na to.“

Shi Mei se ulekl: „Mistře, už jen díky tomu, že jsme tu zůstali na večeři, má naše výprava veliké zpoždění. Jestli tu zůstaneme kvůli představení...“

„Jen ještě chvíli počkáme a podíváme se na to,“ řekl Chu Wanning. „Jakmile to skončí, půjdeme.“

Shi Mei se zdvořile usmál a řekl: „Dobrá, poslechnu mistra.“

Trojice se vrátila k jevišti a prodírala se hlučícím davem. Řada lidí, kteří pocházeli z Linyi a v Sichuanu předtím nebyli, hru nikdy neviděla. Byli omráčení vířením pestrých rukávů a pozoruhodnými proměnami tváří herců a hlasitě dávali najevo svůj údiv. Malé děti na jeviště ani nemohly dohlédnout.

„Wangu, podejte mi ten korálový strom, tu drahocennost si musím dobře prohlédnout...“

Mezitím se na jevišti Wang Kai a Shi Chong upachtěně dávali na odiv svůj nesmírný majetek, tváře i krky rudé, oba se pokoušeli svého protivníka zahanbit.

„Kdo jiný dokáže pokrýt padesát sáhů cesty purpurovým hedvábím?“

„Hezky! Hahaha, jen do toho!“

Oči diváků jen zářily. Děti měly pusy nacpané sladkostmi a tleskaly společně s dospělými, co jim síly stačily.

Nebyl to důstojný výjev. Nikdo tady strnule nesesedl, neusrkával lhostejně jasmínový čaj, zatímco si sluha znuděně drbal záda, mladá služtička opodál nadšeně tleskala a studený vítr profukující prkny jeviště herce pomalu připravoval o chuť hrát. Jejich výkon by byl stále chabější a dojemná píseň loučení zněla úplně jako by patřila k roli Ba Wanga.

Všichni lidé tady byli prostí a trochu obhroublí. Stáli a tleskali, hlasitě pokřikovali, neotesaní a zároveň jevící živý zájem. Chu Wanning nevěděl, jak se má zachovat, když je vtěsnaný uprostřed houfu lidí a tiskne se hrudí na cizí záda. Takový nudný patron jako on by nejspíš seděl v horní kultivační oblasti a poslouchal naříkavý zpěv Ba Wanga, než aby se mačkal s cizími lidmi a sledoval Wang Kaie a Shi Chonga.

Byl tu ještě někdo, koho ten ruch těšil ještě méně než jeho.

Shi Mei stál bez hnutí, jako by z řinčení gongů dostal bolení hlavy, ale vydržel to až do doby, kdy jeden člověk vedle něj, celý rozrušený z probíhajícího představení vyskočil a udeřil ho do tváře, a přitom nešťastně vrazil do jiného muže, který držel šálek s čajem. Horký čaj ho celého polil.

„Ach já! Promiňte, promiňte.“

„Nesmrtelný pane, je mi to moc líto. Mám tak nešikovné ruce.“

Shi Mei spěšně odpověděl: „V pořádku. Nic se nestalo.“

Nicméně šaty měl mokré a zašpiněné. Povzdechl si a bezradně se obrátil k Chu Wanningovi: „Mistře, snad bych mohl jít napřed a převléknout se. Vysvětlím vůdci sekty, jaký konec naše návštěva vzala.“

„Dobře. Dávej na sebe po cestě pozor.“

Shi Mei se jen usmál a rozloučil se s Mo Ranem. Chu Wanning měl pocit, že si vymyslel dobrý způsob, jak odsud zmizet. To si vyhlédl někoho, do koho pak vrazil? Jen tak se tomu davu nepoddal. Ze zamyšlení ho vytrhly nadšený pokřik, který se rozléhal všude okolo. Zadíval se na jeviště a zjistil, že herec, který hraje Wang Kaie teď předstírá hněv.

„Prásk!“

Řeka se vzdouvala až se zbarvila do zlato-červené barvy.

„Jó! Výborně!“

„Opakovat! Opakovat!“

Chu Wanning nechápal, co je na tom tak zábavného. Kdyby sem přivedl Xue Menga, dosáhli by podobných ohňových efektů i bez šňůry petard.

Už ztrácel soustředění, když zahlédl zákmit Mo Ranova úsměvu. Ten dlouhán si na špičky stoupat nemusel. Jen klidně stál a nikdo mu nedokázal bránit ve výhledu. Jeho pohlednou tvář ozařovaly plameny, dolíčky na lících měl hluboké a oči měl mírné, ale temné.

Vycítil Chu Wanningův pohled, otočil se a usmál se ještě zářivěji. Jeho černé oči se zdály být vlhké slzami, ale nic se v nich nelesklo. Byla to jen vidina.

„Když jsem byl malý, chodíval jsem na to do divadla. Ale nikdy jsem neviděl představení až do konce, protože mně pokaždé vyhnal pán, co vybíral vstupné.“ Mo Ranův hlas zněl klidně a bezstarostně: „Dnes jsem to poprvé slyšel celé... líbí se to mistrovi?“

Chu Wanning se mu zadíval do očí, a nakonec dokázal říci jen: „Hm, není to špatné.“

Na tváři mu rozkvetl takový úsměv, až se zdálo, že celá noc zjasněla. Z jeviště zazněl zpěv ve vysokých tónech, spadla opona a znovu se zvedla. Krásně klenuté obočí, černé jako saze, ozdoby z modrého peří ledňáčeků se chvějí, vládce je samá smělost, ale stojí tu jen pouhá konkubína.

„Ach, sbohem pane.“ Mo Ran otočil hlavou a uculil se: „Pojďme. Je po boji. Jsem spokojený. Vraťme se.“

„Budeme se dívat ještě chvíli.“

„Hm?“

„Nedá se to považovat za nezajímavé. Je v naprostém pořádku se dívat ještě pár chvil.“

Mo Ran zvedl obočí, zjevně příjemně překvapený. Znovu se usmál: „Dobře.“

Bie Ji čeká v chrámu Jin Shan na smrt.

Plynula hodina za hodinou a nikdo neodcházel. Naopak, jak čas plynul, lidé byli ještě nadšenější a rozohněnější.

Několik letitějších lidí se připojilo ke zpěvu stařeny Yan: „Dobré slovo zahřeje po tři zimy, zlá řeč přinese uprostřed léta mráz...“

Přišla dramatická scéna, vražda Song Jianga. Hlučný potlesk přehlušil hlasy herců na jevišti. Opilí venkované vráželi a strkali do Chu Wanninga, nebylo však kam uhýbat. Když už nevěděl kudy kam, na ramenou mu spočinul pár horkých dlaní.

Otočil hlavu a setkal se s Mo Ranovým pohledem. V ten okamžik se za ním prostě objevil, s úsměvem ho odvedl a řekl mu, aby se o něj opřel, aby do něj lidé kolem nevráželi.

Zvuk smíchu, gongů a bubnů utichl. Chu Wanningovi se začaly zapalovat uši. Upřeně se zahleděl na Mo Rana a pak se odvrátil, neochotný k dalšímu pohledu.

Jako by mu za zády žhnulo horko a ovíval ho spalující dech. Jeho hrud' se mu tiskla k záďům a jeho mohutné ruce mu spočívaly na ramenou. Zarachotily bubny, jeviště opět ovládl výjev se šlehajícími plameny. Všichni napjatě sledovali, co se bude dít, pokřikovali a tleskali.

Chu Wanning předstíral klid a pokusil se také zatleskat. Než však stihl zvednout ruce, Mo Ran ho zezadu obejmul. Snad proto, že si jich nikdo ne všiml, snad proto, že je zástup k sobě tlačil blíž a blíž, nebo proto, že tu panovala rozjařená nálada a oni chtěli být jeden druhému blíž tolik, že to nutilo k objetí, ve kterém jejich těla splývala.

Mo Ran sklopil zrak, objal ho zezadu svými silnými pažemi a v okamžiku, kdy noc prozářil oheň, natočil hlavu a políbil ho na ucho.

Vyskočil plamen a světlo dopadlo na tvář herce.

„Děkuji, že jsi tu se mnou,“ řekl. „Vím, že tohle nemáš rád.“

„... Jen si vymýšlíš. Líbí se mi to.“

Mo Ran se tiše zasmál a zmlkl. Objal ho ještě pevněji a opřel se bradou o jeho šíji.

Oheň se zamihotal. Chu Wanning měl na jazyku otázku: „Mo Rane, proč jsi...“

„Hahaha, to bylo pěkné!“

Jeho tichý hlas pohltil okolní hluk.

„Cože?“

„... Nic.“ Chu Wanningův obličej se červenal a začínal se zlobit. Už se na to nechtěl ptát podruhé. Stálo ho to všechny síly, a teď se styděl i hněval a nechtěl už nic říkat.

Mo Ran byl chvíli potichu. Po pravdě tu otázku neslyšel příliš zřetelně, ale řekl: „Vždycky jsem miloval jenom tebe.“

Srdce mu začalo divoce bušit.

„Vždycky jsi to byl jen ty. A já byl moc hloupý. Nerozuměl jsem sám sobě.“

„Buch, buch, buch.“

Jeho srdce hřmělo jako buben. Zvuk gongů z jeviště téměř přehlušily údery v jeho hrudi.

„Je mi to moc líto. Nechal jsem tě čekat tak dlouho.“

Všude před očima měl mžitky, jako by se tam rozzářil ohňostroj a v uších mu hučelo. Už nic neviděl ani neslyšel a točila se mu hlava, nevěděl, jestli stojí nohama na zemi, nebo letí mezi oblaky a jediné, co bylo skutečné, byl ten muž za jeho zády. Vítr předtím neměl žádnou barvu a nezanechával stopy, teď se proměnil v Mo Ranův žhavý dech, který ho lechtal na špičce nosu.

Chu Wanning už nechtěl slyšet žádná další vysvětlování. Chtěl jen ujištění od člověka, kterého miloval. V té závratí se celý svět zdál plný jasných barev. Nedokázal se pohnout, ani přemýšlet, jen se potápěl do vzdutého moře přelévajících se barev, až mu nakonec úplně přestaly sloužit smysly.

Poznámky:

Shi Chong (249 – 300 n.l.) byl úředník, proslulý svým luxusním životním stylem. Popraven za účast na spiknutí proti princovi Sima Lunovi. Traduje se, že své obrovské bohatství získal díky podílům z lupičství. S příbuzným císařské choti Wang Kaiem se předháněli v tom, kdo je

bohatší. Když zjistil, že Wang Kaiově domě umývají nádobí v cukrové vodě, poručil svým sluhům, aby na místo dřeva topili svíčkami. Wang Kai ozdobil 40 li cesty ke svému paláci purpurovým hedvábím. Když to Shi zjistil, použil 50 li dražšího vícebarevného hedvábí. Císař Wu daroval Wang Kaiovi korálový strom o výšce dvou chi. Shi Chong tento strom rozbil a nabídl jako náhradu několik korálových stromů vysokých 4 chi.

Ba Wang – pův. historická postava krále Xiang Yu (232 -202 př. n.l.) říše Západní Chu. Po dlouhém zápase se zakladatelem dynastie Han, Liu Bangem, byl nakonec poražen v bitvě u Gaixia a spáchal sebevraždu, později se stal tragickou postavou čínské opery.

Song Jiang – zbojník a lidový hrdina, vůdce povstání proti vládnoucí dynastii Song na počátku 12. století n.l., později však prokázal oddanost vlasti a byla mu udělena milost, nakonec byl otráven jedem podaným ve víně. Jeho život je zachycen v klasickém čínském románu Příběhy od jezerního břehu, česky pod názvy Všichni lidé jsou bratři, 1937, přel. Rudolf Škeřík a Příběhy od jezerního břehu, 1962, přel. Augustin Palát.

185. kapitola - Mistrovo přerušené dostaveníčko

Když se mu vědomí vrátilo, jen stěží si vzpomínal na to, co dělal. Chu Wanning měl nejasný dojem, že se nějak propletli davem a zamířili do nejbližšího lesíku, který mohli najít.

Vášnivě se líbali, jejich dech byl horký a rychlý.

Líbalí se tak hladově.

Oba toužili jeden po druhém už příliš dlouho. Jejich líbání bylo nejemné a netrpělivé, jako by se jich obou zmocnilo šílenství. Oběma poskakoval v krku ohryzek, jak polykali sliny, kousali se do rtů, zuby narážely o zuby, až oba krváceli, ale ani jeden z nich to necítil, ani jeden z nich nechtěl přestat.

Mo Ran ho přitiskl ke kmeni. Do chvějících se zad se mu zaryla drsná kůra. Zdálo se, že z dálky se nesou lkavé tóny strun, ale na tom nesešlo. Všechny zvuky, bez ohledu na vzdálenost a hlasitost odumřely.

Jediné, co zbylo, byl jejich dech.

Jejich rty a jazyky byly vlhké, jak se bezostyšně dotýkaly a proplétaly.

Nestoudné...

Chu Wanning si nechtěl připustit porážku, ale až dosud bez tužeb. Vášeň druhého muže byla tak dychtivá a naháněla strach, jako by byl ve společnosti dravého zvířete, které mu chce rozšápat hrdlo a nakrmit se jeho masem.

Netušil, proč se tak změnil. Když došel až sem, už nevěděl, co je správné a co špatné, ani co se stane dál. Jako by ten zdvořilý, zdrženlivý, upjatý a osamělý muž zůstal někde sto mil za ním, jak by to všechno právě teď zaniklo a zmizelo.

Nechtěl ukázat slabost. Ačkoli mu na zádech naskočila husí kůže a opouštělo ho jasné vědomí, přesto chtěl všechno pevně ovládat, a ne se stát něčím křehkým a zranitelným v cizích rukou. Měl sice vysoké cíle, ale jeho schopnosti byly chabé.

Kousl se do jazyka tak, až měl ústa plná slin a krve. Čím hlouběji se nadechoval, tím rudější měl obličej a tím hůře se mu dýchalo.

Mo Ran se nakonec rozesmál. Poznal, že zuřivě vzdorující Chu Wanning nemá ponětí, jak přijímat něžnosti od druhých. Jeho kdysi ledové srdce roztálo v bublající jarní potůček. Sto sáhů jezerní hladiny se rozechvělo hladivými zlatými vlnami.

Když se oddělili, mezi jejich rty a jazyky se táhly smyslně mokré řetízky slin. Rty byly vlhké a červené, oči se jim leskly touhou a něhou. Mo Ranův hlas zněl chraplavě. Sklonil hlavu a zadíval se Chu Wanningovi do očí, drsnými prsty mu přejel po tváři.

Chu Wanning věděl, že překročili všechny myslitelné hranice, ale odmítal si to přiznat. Přimhouřil oči a podrážděně se zeptal: „Čemu se směješ?“

Mo Ran neodpověděl, ale jeho oči se smály čím dál víc a to ho zlobilo.

„Neudělal jsem... bylo to dobře?“

Znovu ho objal, tentokrát zůstali tváří v tvář. Dvě silná a vysoká mužská těla se k sobě tiskla. Nebylo to stejné jako objetí muže a ženy. Bylo v tom víc žáru a napětí.

„Jak ty bys mohl něco udělat špatně? Všechno bylo naprosto správně.“

Mo Ran ho pohladil po vlasech, potom po uších a spáncích.

„Můj mistr je nejlepší...“

„Tak proč se pořád směješ?!“

Mo Ran se hlasitě uchechtl. Hruď ho bolela a páčila, ale srdce mu usedalo.

„Ale to není tak, že bych se tomu jen smál.“

Chu Wanning pochopil, že je to dvojsmysl. Jak se jejich těla na sebe přitiskla pevněji, ucítil Mo Ranovu touhu, mohutnou a pevnou. Ovanul ho jeho dech. Ten pocit byl tak intenzivní, že mu z toho vstávaly vlasy na hlavě, srdce se málem zastavilo, roztřásl se, a i když cítil chlad, ústa mu vyschla horkem.

Chu Wanning poznal, jak divoký a prudký je ten zdánlivě uhlazený a zdvořilý muž. Jeho bouřlivá krev v sobě nese touhu trhat a drásat cizí těla.

Cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě a chtěl ho odstrčit, ale než dokázal pohnout rukou, Mo Ranovy rty, plné, horké a vlhké ho znovu políbily. Sevřel jeho rty svými a pak je olízl. Ztěžka dýchal a jeho tělo se přes tkaninu šatů tlačilo na Chu Wanninga.

Chu Wanningovi se z té neodbytné dychtivosti zatočila hlava. Do úst mu pronikl horký jazyk, který se dotýkal se jeho jazyka, jak ho žádostivě líbal. Nakonec už nedokázal jasné uvažovat a podlomily se mu nohy.

Chvěl se vzrušením, neznámým pocitem bezmoci a horkostí, kterou v něm zažehla spalující vášeň.

Chu Wanning nevěděl, kdy se probral. Počínal si jako hlupák, bez jakéhokoli rozmyslu. Vzpomínal si jen, že než se rozešli před Pavilónem rudých lotosů, objímali se ve tmě tak pevně, až lapali po dechu, omámení láskou a touhou, neschopní se od svého druhu odloučit. Nestačilo to... nemohlo to stačit.

Matně si vzpomínal, že ho Mo Ran šeptem žádal, aby s ním mohl v Pavilónu rudých lotosů strávit noc. Chu Wanning v posledním záblesku zdravého rozumu dokázal popadnout dech, aby ze sebe vypravil nesouhlas.

Vlastně nevěděl, proč odmítl. Snad to bylo kvůli jeho nízkému sebevědomí, snad proto, že byl tak dlouho sám, a ještě si nezvykl, že je to jinak, nebo proto, že měl pocit, že je to celé směšné. Bylo to obrovské pokušení, ale jemu se podařilo odolat. Rychle se mu vysmekl.

Když se Chu Wanning vytrhl Mo Ranovi, rozrazil dveře a vběhl do pavilónu. Poprvé v životě chápal, že někdo může mít strach se jen ohlédnout.

Věděl, že víc už by nesnesl. Kdyby se ohlédnul, podlehl by. Jeho touha by ho přemohla a už by ho od sebe nedokázal odehnat.

Oba by shořeli na popel, nezůstal by snad ani ten prach.

Když se Chu Wanning šel umýt a svlékal se, s úlekem zjistil, že jeho spodní prádlo je vlhké a vydává nasládlý pižmový pach. Zrudla mu tvář a celý zaskočený nevěděl, co si počít.

Žil tu už dlouho. Ale neubránil se myšlenkám na to, jak je to možné. Jak se to vůbec mohlo stát?

Ještě nikdy v životě neztratil sebeovládání do takové míry. Ještě nikdy nebyl tak bezmocný. Zatraceně. Co mám dělat?

Pokaždé, když Chu Wanning narazil na nějaký obtížný problém, podvědomě hledal odpověď v knihách. Tím pádem od mládí hodně četl, a spoustu knih nosil i ve své hlavě.

Tentokrát poprvé nemohl z žádného objemného, ohmataného svazku vyčíst žádnou odpověď. Byl úplně bezradný.

Naštěstí se zdálo, že Mo Ran pro to má pochopení. Po tom prvním odmítnutí zřejmě porozuměl Chu Wanningově zmatku i napětí a přestal na něj naléhat.

Ale důvěrnosti mezi nimi nezůstaly u pouhého držení se za ruce. Vášnivě se líbali v uličce za Síní Mengpo a když padla tma, vytráceli se spolu do liduprázdných hájků.

Mo Ran toho moc nenamluvil. Na otázky odpovídal stručně, příliš neobratný, aby dokázal ta sladká slůvka vyslovit, ale jeho oči mluvily za něj a dokázaly prozradit jeho city.

Mo Ran byl zdatnější spíše v tom věci dělat než o nich mluvit. Chu Wanning však nějak dokázal poznat, co od něj chce. Sotva se dali dohromady, ale míval čas od času pocit, že Mo Ran je po jeho boku už dlouhé roky.

Jak dny plynuly, byl čas, který trávili líbáním a objímáním, stále delší a delší. Láska je spalovala čím dál víc. Téměř pokaždé, když se měli rozloučit, dokázali se jen znovu obejmout a líbat.

Chu Wanning se díky své mnohaleté kultivaci stále dovedl ovládat. Mo Ran však nepěstoval stejnou metodu kultivace mysli jako Chu Wanning, ani nemluvě o tom, že mladík měl příliš horkou krev a nedokázal potlačit touhu, kterou v něm každé jejich setkání vzbudilo.

Bylo to až příliš očividné. Kdyby ho nehalily šaty, lidé by si toho všimli. Potlačená touha mu navíc přinášela dost bolesti.

Toho dne po večeři se více než hodinu objímali v odlehlém koutě v zadní části hory. Večer se však mělo konat shromáždění starších a když Chu Wanning spočítal, kolik času uběhlo, rozhodl se odejít a Mo Ranovi řekl, že už musí vyrazit. Mo Ran však měl dojem, že času je pořád dost a nechtěl ho pustit.

Způsob, kterým mu dal najevo svůj nesouhlas, byl trochu neotesaný. Nic neřekl, a jenom ho znovu začal líbat.

V opuštěné zahradě byly navršené okrasné skupinky kamenů. Mo Ran na jednom takovém balvanu seděl. Sevřel Chu Wanninga v objetí a pak ho požádal, aby se mu posadil na klín, tváří v tvář. Obvykle bývá ten, kdo sedí vespod o něco níže než osoba, která mu sedí na klíně, ale Mo Ran byl tak vysoký, že byl ve stejné výšce s Chu Wanningem a nebyl proto v nevýhodě.

Dlouho ho líbal mokrými polibky. Od rtů pokračoval ke krku, zuby mu jemně sevřel ohryzek.

Když Mo Ran slyšel jeho zrychlený dech, cítil se ještě hůř, jako by byl celý v ohni.

Ani Chu Wanning se necítil zvlášť pohodlně. Chtěl odejít, chtěl uniknout, ale tělo měl slabé a nohy ho nechtěly poslouchat. Mo Ran si jejich objetí vychutnával. Byl tak blízko, až se mu z toho chvělo celé tělo. Chu Wanning si mohl jen představovat, co by se stalo, kdyby na sobě neměli šaty.

Snad opravdu stojí na okraji propasti. Bez ohledu na to, jak dlouhý polibek byl, nedokázal ukojit jeho žádost. Bylo to jen přilítí oleje do plamenů, které žhnuly stále víc.

Když Mo Ran uhnul svými vlhkými rty, v očích se mu třpytily slzy. Zhluboka se nadechl a ohryzek v hrdle mu poskočil, jako by se chystal něco říci. Ale nakonec zprudka kousl.

Kdyby kousl doopravdy, Chu Wanning by cítil jen bolest. Toto kousnutí mu však přineslo vzrušení. Bylo to jako by se mu to těla zabodly malé jehličky a on se celý roztřásl. Objal muže ve své náruči a prohrábl mu vlasy černé jako noc. Měl pocit, že jeho mistr je tak hodný, tak laskavý, že není možné, aby mu někdo chtěl ublížit, ale zároveň měl pocit, že mistr je tak neodolatelně svůdný, že každý musí toužit jen po tom, aby se ho zmocnil...

Kolem je ticho, jen jejich přerývané nádechy jsou stále hlasitější. Chu Wanning zvedl hlavu a pevně zavřel chvějící se víčka. Cítil neklid. To objetí a polibky v něm vzbudily šíravou vášeň. Sám byl celý nesvůj, nemluvě o mladíkovi, který ho objímal.

Mo Ran měl usazené a zarudlé oči. Otevřel ústa a ochraptěle promluvil. Vypadalo to, že se snaží ze všech sil ovládnout, ale zároveň se cítí ukřivděně: „Mistře... Prosím, já už to nevydržím...“

Co chceš dělat, když už to nemůžeš vydržet? Chu Wanning se z toho pomyšlení znovu rozechvěl a po zádech mu přešel mráz. Nevydal ani hlásku, ale uši mu zrudly tak, že i on měl pocit, že už to nevydrží. Co má jenom dělat...

Když se Mo Ran znovu sklonil k jeho vlhkým a trochu oteklým rtům, Chu Wanning sotva slyšitelně zašeptal: „To... tady ne.“

Tady ne, ale někde jinde by se mohlo stát něco víc.

Mo Ran na něj vrhl překvapený, téměř blažený pohled a pak mu vtiskl prudký polibek, jako by ho chtěl popohnat.

Chu Wanning se cítil strašlivě zahanbený a v nezadržovaném hněvu na něj vykřikl: „Pust mě!“

Mo Ran ho pustil, ale nezapomněl ho ještě jednou políbit.

„Kam by chtěl mistr jít?“

Než Chu Wanning stačil odpovědět, zaslechl bzukot cikády. Lekl se, mysl se mu okamžitě vyjasnila a Mo Rana od sebe odstrčil.

Sotva se oddělili, uviděli že se ze stínů bambusového háje někdo blíží. Ten člověk nesl lampión a šaty se mu vzdouvaly ve větru.

Muž dlouho mlčel, pak se ozval jeho hlas a ačkoli se to snažil skrýt, zněl z něj údiv a zmatek.

„Vy... Co tady děláte?“

186. kapitola - Mistře, Xue Meng se nechá tak snadno obalamutit, hahaha.

Lampión svítil do tváře urostlého, pohledného muže s široce rozevřenými očima.
Xue Meng.

Chu Wanning oněměl. Netušil, kolik toho Xue Meng viděl a slyšel. Po několika okamžicích prolomil ticho Mo Ran.

„Musel jsem s mistrem něco probrat.“

Xue Meng pomalu přimhouřil oči. Přišel sem jen proto, že v lese zaslechl nezřetelné vzdechy. Myslel si, že je to nějaký páreček nezvedených žáků, kteří si tady, v odlehlém zákoutí smluvili schůzku. Za obvyklých okolností Xue Mengovi do toho nic nebylo. Kromě chrámu Wubei a Síně Nebeské čistoty, žádná z deseti nejvýznamnějších sekt nezakazovala projevy lásky ani partnerskou kultivaci. Na hoře Sisheng sice platil zákaz smilstva, ale to znamenalo nenavštěvovat nevěstince a nepáchat zvrácenosti.

Jenže kdo je Xue Meng?

Je to především Chu Wanningův žák. Jeho nejstarší žák.

Po dlouhá léta považoval za závazný vzor všechno, co Chu Wanning řekl nebo udělal. A protože Chu Wanning jen s nechutí sledoval, jak si jiní vyměňují něžnosti, víc nad tím nehloabal. Místo toho nad zamilovanými ohrnoval nos a poškleboval se jim za to, že se drží za ruce.

Zadní část hory byla nebezpečné místo, kde se mohla snadno prolomit hradba do říše duchů a démonů. Xue Meng z toho byl rozladěný. Vzal lampión a vydal se hledat zdroj možných potíží.

Ani ve snu ho nenapadlo že mihotavé světlo lampiónu dopadne právě na ty dva.

Xue Meng byl tak zaskočený, že Chu Wanninga ani nepozdravil a místo toho jen vyhrkl: „Co tady děláte?“

Bariéra nebyla nikde porušená, a proto nebyl žádný důvod ji opravovat.

Ke kochání tu nejsou žádné květiny, ani pěkný výhled.

Kdyby se jindy někdo Xue Menga zeptal: „Mladý pane, ve tmě a tichu jsou spolu dva lidé. Nevydali se cestou k průsmyku Yang, ani si neodpočinuli v překrásné zadní zahradě. Místo toho si spolu šli promluvit na velice odlehlé místo. Co si o tom myslíte?“

Xue Meng by určitě odfrknul a řekl: „A co by si tam tak mohli vykládat? Vyznávat lásku, ne?“

Kdyby se ho ten někdo zeptal ještě jednou: „Oba jsou to muži, znají se už dlouho. Ani jeden z nich nežije v žádném svazku, oba jsou stejně pohlední a mají stejné postavení. Co si mladý pane myslíte o jejich vztahu?“ A Xue Meng by určitě obrátil oči v sloup a prohlásil by: „O co tu tak může jít? Homosexuální zvrhlíci, ustrížené rukávy. Odporné, jednomu se z toho obrací žaludek.“

A ten někdo by se zasmál: „Mladý pán se mýlí. Ti dva, to je ve skutečnosti mistr se svým žákem. Mladý pane, nebuďte tak hrubý ...“

Xue Meng by udeřil pěstí do stolu: „Nesmysl! Co jsou zač?! Co je to za dobytek?! Okamžitě vyloučit ze sekty a vyhnat z hory Sisheng!“

Nicméně, kdyby ten někdo Xue Mengovi řekl, že ten páreček tvořený mistrem a žákem, není nikdo jiný než Chu Wanning s Mo Ranem, Xue Meng by se velice, velice polekal. Jeho obličej by zahrál všemi odstíny barev, právě jako jeho pestrý lampión, pak by se chytil za hlavu, posadil se a řekl: „To, co jsem řekl předtím je nesmysl. Musí tu být nějaká jiná možnost.“

Tak.

Xue Meng by si zkrátka nedovedl přestavit, že by Chu Wanning mohl být zapletený do něčeho nerozumného, nepřijatelného, něčeho, co tak odporuje řádu věcí a měl by dojem, že se přeslechl.

Byl dokonale zmatený a mumlal si: „Co mám jenom říct?“

Chu Wanning chtěl začít vysvětlovat, ale Mo Ran mu v úkrytu širokých rukávů stiskl ruku, aby mlčel.

Pokud by se mistr pokusil lhát, neklamal by ani tříleté dítě. Bude lepší, když se do toho pustí sám.

Proto Mo Ran řekl: „Večer jsem tu viděl chodit novoroční koláček s vonokvětkovou náplní.“

Xue Meng zkoprněl: „Cože?“

„Novoroční rýžový koláček s vonokvětkovou náplní,“ řekl Mo Ran s vážnou tváří. Velkej asi deset pídí, na hlavě má list lotosu a na konci ocasu mu svítí modrý světlo.“

„Co je to za příšeru? V žádném bestiáři jsem ji nikdy neviděl.“

Mo Ran se zasmál: „Ani já jsem to nikdy předtím neviděl. Tak jsem si myslel, jestli to není něco, co uteklo, když byla zničená pagoda, kde v sektě Rufeng věznili démony. Mohli se sem dostat nějaký nestvůry a démoni, proto jsem mistra přivedl, aby to tu prohlédnul.“

Když to Xue Meng uslyšel, okamžitě si oddechl. Těžko říci proč, ale měl pocit, jako by mu spadl kámen ze srdce. Tvář strnulá úlekem se mu uvolnila. Vzal lampión a začal přecházet sem a tam. Všude se rozhlížel a pak se zeptal: „A našli jste ten nestvůrný novoroční koláček?“

„Ne.“

Xue Meng se na něj zadíval: „Tebe se neptám. Ptám se mistra.“

„... Nemohli jsme ho najít,“ odpověděl Chu Wanning.

Mo Ran se zasmál: „Mám dojem, že když uviděl mistra, začal se bát, že ho mistr slupne jako zákusek a rychle se schoval.“

Chu Wanning strnul a pak vztekle vyprsknul: „Mo Rane! Chceš zase jít opisovat do knihovny?!“

Po tom rámusu už úplně zmizel tísnivý pocit, který Xue Menga do té doby dusil. Povzdechl si: „Zatraceně, právě teď jsem měl úplně dojem, jako by mistr snad s Mo Ranem něco měl...“

Směšné. Jak by to bylo možné?

Mistr je přece chladnější než led, čistší než voda z posvátného pramene. Jeho se nikdo nemůže ani dotknout, natož ho pošpinit.

V tu chvíli se na něj obrátil Mo Ran: „Když už si toho tolik namluvil, řekni něco o sobě. Co tu děláš ty?“

Xue Meng zamumlal: „Hledám tu mámě Cai Bao.“

Mo Ran zvedl obočí: „To její nová kočka? Ta tlustá?“

„Jo.“

„Ta zrzavá, co má na hlavě tři pruhy a žere jen ryby a jinak žádný maso?“

„Jo. Viděl jsi jí?“ Xue Meng vypadal bezradně. „Je sice tlustá, ale umí hrozně rychle utíkat. Prohledal jsem každý koutek vzadu na hoře, ale není po ní ani památka...“

Pak ho něco napadlo a s úlekem vytřeštil oči: „Myslíš, že by jí ten novoroční koláček mohl sežrat?“

Mo Ran si odkašlal a řekl: „Myslím, že novoroční koláček je moc malej. I když je to netvor, tak nebezpečný nebude. Kdyby se náhodou s tou kočkou Cai Bao potkal, tak se asi nemusí bát ta zrzavá kočka, ale koláček.“

Xue Meng se poškrábal po bradě a když si vzpomněl velikost Cai Bao, souhlasil: „Asi jo... máš pravdu...“

„Zadní část hory je nebezpečná. Radši už dál nechoď. Pomůžu ti jí hledat,“ ozval se Chu Wanning.

Xue Meng odmítavě zamával rukama: „Neobtěžujte se s tím.“

Chu Wanning namítl: „Právě teď tu nemám co na práci. Budu chvíli hledat s tebou. Potom musím jít na shromáždění starších do Síně věrnosti. Budeme hledat i s Mo Ranem.“

Mo Ran byl přesvědčený, že i Chu Wanning má pocit, jako by byl v jednom ohni, že hoří touhou po něm a nezná způsob, jak tu touhu uhasit. A on po něm teď chce, aby vstal a šel hledat kočku? Jeho vzrušení ještě neopadlo.

Xue Meng si všiml, že se nehýbe a tváří se divně: „Co je s tebou?“

„Nic zvláštního,“ řekl Mo Ran. „Jen se nějak necítím dobře. Jděte napřed a hledejte. Já vás doženu.“

Chu Wanning se po něm ohlédl a pochopil, že Mo Ran je oblečený jinak než on. Jeho černožlatá krátká tunika mu dodávala mužný vzhled a určitě se hodila do boje, ale měla jasnou nevýhodu. Pokud nenosil plášť, byla každá odezva jeho těla až příliš očitá.

Chu Wanning nic dalšího neřekl. Ve tmě jeho studená tvář zrudla, jako když zapadající slunce ozáří zamrzlé jezero.

Od toho dne nechtěl Chu Wanning za žádnou cenu strávit s Mo Ranem ani chvíli o samotě.

Tedy také oba byli dost zaneprázdnění. Sekty teď svíral strach, všechny si říkaly, že dokud je Xu Shuanglin naživu, nesmějí ani oko zamhouřit. Obrátily se na Pavilón Tianyin, jako na spolek nezávislý na deseti nejvýznamnějších sektách. Byla to společnost zaměřená na šetření složitých případů, jenže Xu Shuanglin byl až příliš důkladný a nezanechal po sobě sebemenší stopy.

Koncem měsíce už byl takový stav neudržitelný a Li Wuxin vyslal posly, aby sezvali hlavy všech sekt a klanů na horu Lingshan, a věc spolu projednali.

Chu Wanning a Xue Zhengyong tam samozřejmě odjeli také.

Naposledy se zástupci sekt sešli na hoře Lingshan tehdy, když se Xue Meng, Nangong Si i jiní utkali ve velkém klání. Mezitím v okamžiku celý svět kultivace prošel dramatickou proměnou. Místa sekty Rufeng zela prázdnotou a pavilón Huohuang se rozpadal. Nově ustanovený vůdce sekty byl koktavý mladíček, který se krčil a odmítal ze sebe vpravit slovo. Mistři z chrámu Wubei si počínali velice obezřetně a tvrdili, že po tom skandálu si nemohou dovolit nikde vystupovat.

Když si Xue Zhengyong vzpomínal, s jakou radostí a hrdostí se sem dříve členové sekt sjížděli, měl pocit, že to muselo být v nějakém minulém životě a neubráníl se hořkým nářkům.

Na místo prvního ze všech vůdců sekt byl dosazen Jiang Xi a on měl také vést pátrání po Nangong Xuovi. Mezi ním a Nangong Liuem, který tuto pozici zastával až donedávna, nemohl být větší rozdíl. Nangong Liu býval samý úsměv. Byl velice zdvořilý ke každému, bez ohledu na jeho postavení a neliboval si v ponižování a urážkách.

A jak si vedl Jiang Xi?

Vůdci sekt oznámili svou dohodu a vyzvali ho, aby se posadil do čestného křesla, které patřovalo Nangong Liuovi.

Když se na to místo měl posadit Nangong Liu, nejprve to důrazně odmítal, a přijal až na potřetí, když dal dostatečně najevo svou skromnost. Poté se usadil a celou hodinu děkoval.

Jiang Xi řekl jen tři slova.

„To se rozumí.“

Tím vlastně řekl, že to křeslo mělo přirozeně patřit jemu.

Vůdce sekty Jiang byl bohatý, skutečně bohatý a skutečně domýšlivý, měl opravdu špatnou povahu a skutečně hroší kůži.

Xue Zhengyong se naklonil k Chu Wanningovi, protože si na něco vzpomněl. Zašeptal: „Nepřijel na klání na hoře Lingshan a to víc než jedenkrát.“

Chu Wanningovi byly podobné narážky cizí. Zamračil se a zeptal se: „Co tím myslíte?“

„Tím, myslím, že od doby, kdy byl Nangong Liu se svou sektou postaven do čela ostatních sekt, Jiang Xi se setkání vůdců nikdy nezúčastnil...“

Chu Wanning chvíli pátravě sledoval Jiang Xiho a pak řekl: „Je to hrdý a domýšlivý člověk. Vidím, že nechce skončit mezi špínou.“

Xue Zhengyong se začal cítit uraženě: „Ani já nechci skončit mezi špínou.“

Chu Wanning se pousmál: „Vůdci sekty sluší spíše shovívavost než urážlivost.“

Zatímco hovořili, přistoupil k jejich stolku jeden ze členů sekty Guyue'ye, uklonil se a předložil pouzdro potažené brokátem.

Xue Zhengyong se k němu obrátil: „Co je to?“

Muž zavrtěl hlavou, ukázal si na uši a poté na ústa, aby naznačil že je hluchým a němým služebníkem své sekty.

Chu Wanning si ho prohlédl od hlavy až k patě a poznal, že na rozdíl od obyčejných žáků sekty Guyue'ye mu krk obepíná stříbrný náhrdelník v podobě hada.

„Mudrc Hanlin...?“

Němý sluha postřehl, že si Chu Wanning prohlíží jeho náhrdelník, pokývl, znovu se uklonil, zvedl si pouzdro nad hlavu a podal je Chu Wanningovi.

Pouzdro také neslo emblém hada. Xue Zhengyong se na něj zadíval a řekl: „Asi slouží přímo mudrci Hanlinovi.“

Pohlédli směrem, kde byla usazená sekta Guyue'ye a skutečně spatřil nejvyššího mistra léčitelského umění, mudrce Hanlina, jinak známého jako Hua Binan. Měl nasazený klobouk se závojem a mlčky se díval přímo k nim.

Poznámka: Cai Bao – Veggie Bun, vegeteriánský či zeleninový bochánek.

相信君用爱发电
LOFTER ID : amanda204

@相信君用爱发电

187. kapitola - Místře, vy jste mé světlo

Zdálo se, že když si Hua Binan všiml, že k němu Chu Wanning otočil hlavu, v očích mu mihl pobavený záblesk. Ze záhybů bohatého roucha ze zeleného hedvábí vystrčil bílou ruku a nenápadně ukázal na pouzdro, ležící před Chu Wanningem.

Chu Wanning mu pokývl, obrátil se k němu a řekl: „Děkuji.“

Když němý sluha viděl, že pouzdro přijal, uklonil se a vrátil se ke svému pánu.

„Yuhengu, vy se znáte s mudrcem Hanlinem?“ zeptal se překvapený Xue Zhengyong.

„Neznám se s ním.“

Chu Wanning se zadíval na pouzdro před sebou.

„Kdybych se s ním znal, nemusel bych utratit dva a půl miliónu zlatých v Xuanyuanově pavilónu, abych si koupil jeho Tapírovu vonnou rosu.“

„Proč vám to tedy dal?“

„Také nevím,“ odvětil Chu Wanning. „Otevřeme to a podíváme se.“

Uvnitř brokátového pouzdra se ukrývalo pět pečlivě zabalených lahviček Tapírovy vonné rosy a dopis.

Chu Wanning dopis otevřel a zjistil, že jeho obsah je velmi prostý. Stálo v něm, že pisateli je známo, že za tento přípravek učený mistr Chu utratil v Xuanyuanově pavilónu značnou částku, má však pocit, že skutečná cena Tapírovy vonné rosy takové sumě neodpovídá. Proto mu chtěl darovat dalších pět lahviček. K setkání s učeným mistrem se však nenaskytla příležitost, nyní však taková příležitost přišla, a to v podobě sněmu sekt na hoře Lingshan a nyní pouze doufá, že vznešený nesmrtelný jeho dar přijme.

Xue Zhengyong hned prohlásil: „Myslím, že se s vámi chce spřátelit.“

Pokud by dar nepřijal, byla by to vůči dárci nezdrovitost, ba urážka. Chu Wanning na dálku Hua Binanovi gestem poděkoval a podal pouzdro Xue Zhengyongovi.

„Dáváte mi to?“ ptal se radostně Xue Zhengyong.

„... Staršímu Tanlangovi,“ řekl Chu Wanning. „Vždy jsem měl takový dojem, že na tom Hua Binanovi je něco zvláštního. Xuanyuanův pavilón každoročně draží množství vzácných léčiv a lektvarů, které připravuje a pokaždé jsou prodány za velmi vysoké ceny. Opravdu se nám pokouší poskytnout náhradu?“

„Já na tom nic divného nevidím,“ zašeptal Xue Zhengyong. „Konec konců to bylo opravdu moc drahé. To je poprvé, kdy jsem se doslechl, že se někdo jiný chová stejně směšně jako vy.“

Chu Wanning se rozzlobil: „Pokud by šlo o něco potřebného, nebylo by na tom nic neobyčejného. Zkrátka předejte těch pět lahviček Tanlangovi. Věřím, že neobsahují žádný jed, ale pokud se Tanlang naučí připravovat Tapírovu vonnou rosu sám, nepůjde o žádné plýtvání.“

„Vy to nepotřebujete?“

„Já...“

Bylo to zvláštní, ale těch podivných živých snů poslední dobou ubývalo. Od doby, kdy se vrátil z území sekty Rufeng se v jeho snech tu a tam objevil nějaký nesouvislý výjev, zbytek nocí však byl poklidný.

Další užívání Tapírovy vonné rosy by bylo plýtváním. Chu Wanning měl pocit, že už takový lék nepotřebuje.

Na hoře Lingshan strávili další dva nebo tři dny. Když se vrátili na horu Sisheng, Mo Ran tam nebyl.

„Odjel vyhnat démony,“ řekl mu Xue Meng.

Chu Wanningovi na čele vyskočila jemná vráska: „Další démoni? Za měsíc jich bylo už devatenáct.“

„Všichni jsou z Věže zlatého bubnu, která patřivala sektě Rufeng,“ povzdechl Xue Meng. „Spoustu takových věcí jsem už pochytil a zavřel je v Nebeské věži, jenže Nebeská věž není tak velká jako byla Věž zlatého bubnu a kouzelné kameny, které jsou do ní zapuštěné, nejsou tak mocné, jako ty, které měla sekta Rufeng. Bojím se, že jestli to tak půjde dál, věž je neudrží.“

„Až příště přijede Li Wuxin dáme mu jich pár, aby si je opatroval na usedlosti Bitan a nechal je bydlet ve své Věži osvětlené duše.“

Xue Meng se rozesmál: „To je dobrý nápad.“

Xue Zhengyong pokračoval: „Guyue´ye by si jich taky pár zasloužila. Slyšel jsem, že Věž sklizně hvězd je ještě vyšší, než byla Věž zlatého bubnu sekty Rufeng...“

Tentokrát se to však Xue Mengovi nelíbilo. Zvedl své uhlově černé obočí a vztekle odsekl: „To ne!“

„Proč ne?“

„Ten Jiang Gou! Nesnáším ho. I kdyby měla Nebeská věž vybuchnout, nehodlám mu přenechat jediného démona, kterého chytla naše sekta!“

Chu Wanning zakroutil hlavou. Už nechtěl poslouchat další zbytečné řeči, které si dvojice otec a syn bude vyměňovat. Raději odešel.

Vrátil se do pavilónu a usnul. Přesně jak čekal, měl klidný spánek a netrápily ho žádné podivné sny, které míval kdysi. Když se vzbudil slunce už zapadalo a obloha měla barvu krve.

Tentokrát v Síni Mengpo už žádné jídlo nezbylo, jenže on měl hlad. Upravil si šaty, a otevřel dveře, protože se chtěl vydat pro nějaké dobroty do města Wuchang.

Nečekaně však spatřil, jak po čedičovém schodišti k Pavilónu rudých lotosů vystupuje Mo Ran. Mo Ran ho zahlédl a usmál se: „Mistře, strýček říkal, že spíte, tak jsem se vás vydal vzbudit.“

„Stalo se něco?“

„Vlastně nic, jen jsem vás chtěl vidět a jít s vámi na procházku.“

Chu Wanninga se z jejich náhodného setkání zmocnila radost. V jeho nitru se usadil pocit, že i nejmenší kousíček štěstí stojí za to.

„Kam?“

Zeptali se oba současně. Chu Wanninga to zaskočilo a Mo Rana neméně.

Řekl: „Kam je libo.“

Znovu to řekli současně.

Chu Wanning v úkrytu svých širokých rukávů křečovitě zatnul všech deset prstů. Mezerami mezi prsty mu prosakoval pot. Oči měl temné a horečnaté, přesto Mo Rana pozoroval s klidem.

Mo Ran nedokázal zadržet úsměv.

„Kamkoli.“

Chu Wanning měl sice velikou radost, a třebaže byl nesmírně šťastný, jeho letitý návyk chovat se lhostejně převládl. Jeho radost byla plná a zářivá jako sytě růžová květů jabloně haitang.

Řekl: „Pojďme tedy to města a dáme si něco k jídlu.“

Nezeptal se, jak se Mo Ranovi vede, ano zda vymítání démonů šlo hladce. Nyní byli spojeni osudem a rozuměli jeden druhému i beze slov. Jak tam stál před brankou z bambusových stvolů a viděl, jak vánek nadouvá Mo Ranovy černé šaty a rozehrává vlnkami zlatá stébla trávy, pochopil, že všechno je v pořádku a není třeba říkat víc.

Tak se tedy vydali do města.

V posledních letech začalo město Wuchang vzkvétat. Z městečka, které mělo tři hlavní ulice, se rozrostlo na pět ulic a bylo téměř jednou tak velké než kdysi.

„Když jsem poprvé přijel na horu Sisheng, dveře všech domů se tu zamykaly už před soumrakem a všude na dvorcích byl nasypáný popel z kadidla. Na každých dveřích bylo zavěšené zrcadlo pa kua a pod každou střechou byly pověšené vymítací zvonky.“ Chu Wanning se zahleděl na lidi procházející sem a tam a dodal: „Jenom jméno města se nezměnilo. Jinak skoro nic nepoznávám.“

Mo Ran se zazubil: „Vedle hory Sisheng to tady bude jen lepší a lepší.“

Kráčeli po čedičovém dláždění, které nově pokrývalo hlavní ulici. Po cestě potkávali lidi, kteří chroupali cukroví, lidi, kteří pobíhali sem a tam, lidi, kteří u stánků prodávali jídlo a lidi, kteří je jedli. Ulice byly plné tisíců světel, která ozařovala rušná tržiště.

Mo Ran si všiml stánku s gudongem a vzpomněl si, že tady už společně jedli. Usmál se a hned tam Chu Wanninga zatáhl.

„Mistře, pojďte sem. V téhle vývařovně mají vaše oblíbené sójové mléko.“

Posadili se na rozvrzané bambusové židličky. Bylo dost chladno, ale hlavnímu kuchaři, který se celý den skláněl nad hrnci s vroucím jídlem, bylo horko. Otíral si pot, přestože byl svlečený do půli těla. Přišel k nim a zeptal se: „Nesmrtelní páni, co si dáte?“

„Ohnivý kotlík,“ odpověděl Chu Wanning.

„S čistým vývarem a houbami,“ dodal Mo Ran.

„Ty si nedáš něco ostrého?“

Mo Ran sklopil a oči a špitl: „Chci s tím skončit.“

Chu Wanninga to ohromilo. Teď pochopil, proč Mo Ran z ničeho nic přestal jíst pikantní jídla. Jako by nad hladinu jezírka vyskočila ryбка, dosud skrytá pod vodou.

„Přece nemusíš...“

„Ne, prostě mi to chutná,“ řekl Mo Ran.

„Chutná mi to tak a chci si to dát,“ zadíval se s úsměvem na Chu Wanninga. Husté řasy se zatřepotaly a špičky uší zčervenaly. Už nevyslovil ten zbytek.

Chci se ti podobat, chci s tebou jíst stejné jídlo se dvěma páry hůlek v jednom kotlíku, který už nebude rozdělený na červenou pálivou část a bílou bez koření.

Mo Ran si poručil několik druhů smažených jídel, ale ve stánku naneštěstí nepřipravovali žádné pořádné zákusky. Objednal tři džbánky sójového mléka, které naplnili z obrovité porcelánové nádoby a čekal, až jídlo přinesou.

Vedle nich jedlo mnoho jiných lidí, muži, ženy, staří i mladí, černovlasí i bělovlasí. Z hrnců s polévkou stoupala pára, z pod pánví wok šlehaly plameny, křik a strkanice, smích a sobecké choutky, všechno to společně vřelo a klokotalo, a slévalo se v šumící moře s vůní zeleniny a vína.

Svět smrtelníků je tak prostý, tak jednoduchý, tak živý.

Předtím než bylo Mo Ranovi patnáct let, stále hladověl a sotva mohl ochutnat takové lahodné pokrmy a vína.

Ani když se stal císařem světa kultivace, neměli prostí lidé pokoj a hojnost.

Kde je tomu všemu konec.

Zazářil plamen. Nějaký muž právě šátral lžící ve velkém kotli, když pod hrncem zprudka vyšlehl oheň. Kotel se zakymácel a muž skončil politý lesklou vrstvou mastného vývaru, ke kterému se přidal také olej a sójová omáčka, sůl a koření. Podlitému, omaštěnému a ochucenému muži se roztřáslý ruce, a kotel opustila velká porce smaženého masa.

Byl právě čas nosit na stůl a číšník přesně v tu chvíli zaječel: „Křupavé smaženky!“

Taxian Juna v minulém životě žádné lahůdky nedovedly potěšit. Ale teď, kdo ví proč, ho ty křupavé smaženky rozveselily. Štíhlé prsty zakryly bradu, na tváři se objevily hluboké dolíčky. Husté řasy se pohnuly a zvedly se jako dva závěsy, aby odkryly všechnu radost světa, která se právě v ten okamžik vlila do dvou temných tůněk jeho očí, které se zatřpytily smíchem.

„Čemu se směješ?“ zeptal se ho Chu Wanning.

„Já nevím. Jen se prostě cítím šťastně.“

Chu Wanning zmlknul, ale úsměv toho okouzujícího muže, co tam seděl přímo před ním mu polaskal srdce.

Když dojedl, zvedl hlavu k obloze. Cítil, že se blíží déšť, ale zdálo se, že lidem kolem je to jedno a dál si užívali plynoucí večer.

Když míjeli stánek s lampióny, Mo Ran se zastavil a okouzleně si prohlížel zboží.

Chu Wanning sledoval jeho pohled. Ukázalo se, že starý řemeslník se pomalu přišoural s lampiónem ve tvaru pagody. Vedle stál podobný lampión, jeden z takových, které se pouštějí po vodě.

„Strýčku, prosím dejte mi ten lampión, který vypadá jako pagoda.“

Nezeptal se na cenu, ani zda ho Mo Ran skutečně chce.

Chu Wanning udělal krok dopředu a podal lístek zlata starci, který se hrbil nad lampiónem. Pak podal lampión svému, žáku, který postával za ním.

„Vezmi si to.“

Mo Ran byl zkoprnělý překvapením: „To je pro mě?“

Chu Wanning na to neřekl nic. Vzal poloprázdný džbán vína, který jim zbyl od večere a rozhlédl se. Když pohledem zavadil o říční břeh, vydal se tam.

Vedle něj poskakovalo a poblikávalo světlo, rozzářilo se a hned zas ztemnělo, aby zasvítilo ještě jasněji.

„Když jsem byl malý, takový lampión jsem strašně moc chtěl, ale nikdy jsem neměl dost peněz, a tak to šlo pořád, rok za rokem.“

„Ano,“ otočil se k němu Chu Wanning. „Ty jsi ten největší chudák.“

Mo Ran se uculil.

Byl zmalátnělý, proto se opřel o pilíř mostu.

Pán Cesty ve sněhobílém rouchu se opírá o tmavý pilíř a drží džbán vína s jasně červenými střípky.

Zvedl džbán a usrkl z něj, pak otočil tvář. Červené světlo lampiónů z nároží pohladilo jeho porcelánově jemnou tvář. Měl nečitelný výraz, ale oči mu hořely. Díval se na velmi šťastného mladíka na břehu, jak si nese nazdobený člunový lampión a mává při tom rukama i nohama.

Hlupáku, copak je možné se radovat z takové pitomosti?

Stále však upřeně sledoval Mo Rana, který sešel až k vodě. Dlouho nad tím lampiónem ve tvaru pagody něco švitořil, a nakonec ho opatrně posadil na hladinu. Na vodě se odrážel pruh zlato-rudého světla. Mo Ran dvakrát hrábl do vody a poslal svou pagodu pryč.

Tehdy stál Mo Ran u temné řeky dlouho.

Nebyl žádný svátek. Nikdo jiný na řeku takové světlo nepustil.

Jen malá pagoda slabě, ale vytrvale zářila. Plula nekonečnou studenou, černou nocí, až se proměnila v drobnou jiskřičku. Nakonec ji spolkla temnota a ona beze stopy zmizela.

Mo Ran tam tiše stál a nikdo neměl tušení, na co v té chvíli myslel.

Viděl konec.

Na řece už žádné světlo nebylo.

Prší.

Prší!

Děšť bičoval sítinu, bubnoval do zdí a bušil do dlažby.

Všichni křičeli a bědovali nad tou náhlou a vydatnou zimní sprškou. Pouliční prodejci přikrývali své hrnce, pánve a další nástroje, kterými si zajišťovali své živobytí hnědými celtami. Se spěchem odtahovali své vozíky z dosahu lijáku.

Chu Wanning stál jako zkamenělý, nevnímal si deště, ačkoli už začala zima a děšť byl hustý a studený. Stál pod mostním obloukem, byl sice trochu mokrá od deště, který zavál vítr, ale Mo Ran běžel ze břehu, měl mokré šaty, mokré vlasy, mokrou tvář, i oči měl zvlhlé a temné.

Zadíval se na něj s něhou i s rozpaky a usmál se.

„Použij zaklínadlo a usuš se.“

„Ano.“

Ani silný liják nemohl kultivujícím bránit v cestě, zvláště ne takovým mistrům, jakými byli Mo Ran a Chu Wanning. K návratu na horu Sisheng by jim stačilo i malé kouzlo.

Nicméně, ani jeden z nich nevztýčil bariéru. Místo toho spolu stáli pod mostem a čekali, až se děšť přežene.

Čekali dlouho, ale nezdálo se, že by děšť slábl. Svět jako by pohltila mlha a stoupající voda. Rušné večerní tržiště zmizelo, jako když se smyjí vodové barvy, jako kdyby bylo jen namalované tuší a rozpilo se ve studeném dešti.

„Nevypadá, že by přestalo pršet,“ prohlásil Mo Ran.

„Prší jako by nebe dostalo průjem,“ mdle odvětil Chu Wanning.

Mo Ran se hlasitě rozchechtal. Když se dost nasmál, otočil se na Chu Wanninga: „Co budeme dělat? Nemůžeme se přece vrátit.“

Chu Wanning věděl, že má odpovědět: „Nejsi snad kultivující? To neumíš vytvořit bariéru? Jak to, že se nemůžeme vrátit?“

Místo toho však mlčel. Nic nenamítl, ani nic neodpověděl. Jen zvedl hlavu a zadíval se do nočního deště.

Dlaně měl horké a sevřené do upocených pěstí.

Ještě přemýšlel, co říci, když ho Mo Ran popadl za ruku. Jeho třesoucí se, horká a zpocená dlaň se bez varování ocitla v Mo Ranově sevření.

Mo Ran na něj hleděl, ohryzek mu v krku poskakoval nahoru a dolů.

Mistře, já, já chci být s vámi...

Měl ta slova na jazyku, ale nedokázal je vyslovit, nedokázal je spolknout, srdce jako by se mu chtělo zastavit.

Oči měl slzavé a horečnaté. Řekl několik slov naléhavým, a přesto odtažitým tónem, znělo to nesrozumitelně i svůdně zároveň.

Hlesl: „Chci říct... Prší tak moc, nevracejte se dnes večer k sektě. Je to moc dlouhá cesta. Nastydnete.“

Chu Wanning nedokázal odpovědět. Zaraženě stál, dokud se mu nepodařilo ze sebe vypravit: „Není mi zima.“

„Nemáte horečku?“

Není mi ani horko...“

Mo Ranovi ztěžkla hrud' a z úst se mu dral horký dech. Nečekal na odpověď. Položil si jeho dlaň na hrud' a zašeptal: „To já mám horečku...“

Děšť bičoval sítinu.

Chu Wanning viděl, jak mu v očích žhne oheň. Viděl z tajícího ledu vyvěrat jarní bystřinu.

Mladík byl k politování a zároveň vypadal neuvěřitelně roztomile.

Uslyšel vlastní hlas zachraptět: „Tak půjdeme do nejbližšího hostince. A hned.“

@炖老菌菇汤的允露 <https://weibo.com/u/5495330657>

188. kapitola - Mistře, já vás mám opravdu moc rád...

Chu Wanningovi se sevřelo srdce.

Kde se vzal ten liják? A co s tím nachlazením a horečkou? Mohli se vrátit, ale on tu ubohou výmluvu použil k tomu, aby spolu mohli jít do hostince.

Bylo to sice dost hloupé, ale Chu Wanning dobře věděl, co tím myslel.

Mo Ran v něm čte jako v knize.

Kdyby to odmítl, Mo Ran by už ho nějak přiměl. Ale on souhlasil a Mo Ran to bral jako souhlas, že spolu budou...

Budou spolu co?

Chu Wanning nevěděl, a i kdyby věděl, nechtěl o tom přemýšlet.

Jenom cítil, jak mu hoří tváře, jako by stékající déšť byl vřelý.

Byl tak nesvůj, že nevěděl, co říkat. Zvedl džbán za úzké hrdlo, a pokusil se o další doušek, ale ten už byl téměř prázdný.

Poslední kapky studeného Hrušňového květu mu sklouzly hrdlem. Sklonil hlavu. Jeho prsty vedle červeného štrápece vypadaly ještě bělejší a štíhlejší.

Neřekl nic. Začalo to být tísnivé.

Mo Ran víno nepil. Tentokrát však, když viděl, jak zvedl hlavu a pije, nečekaně se zeptal: „Zbylo ještě?“

„Nezbylo nic.“

„... Jste moc netrpělivý a pijete tak rychle. Přece jen ochutnám.“

Sklonil se k němu a lehce ho políbil na rty. Na jazyku mu ulpěla sladká chuť hrušňových květů se slabými tóny vonokvětky.

Když mu bylo třicet let, Chu Wanning zemřel. Po noci, kterou strávil popíjením na střeše, už nemohl pít nic. Všechno chutnalo trpce.

Moc trpce.

Znovu políbil Chu Wanningovy chladné rty. Nejprve je opatrně uždíboval a pak je otevřel v hlubokém polibku.

Všude bylo slyšet šumění deště.

Prostranství bylo prázdné. Déšť je ukryl jako závěs. Začali se objímat, líbat, jejich těla se propletla. Rty a jazyky se o sebe vlhce třely, zvuky urputného líbání však přehlušil déšť. Chu Wanning neslyšel nic kromě zvuků deště, ohlušujících jako úder mnoha bubnů.

Na rozdíl od ledových dešťových kapek byl Mo Ranův dech horký. Jeho polibky se přesunuly od rtů k nosu, k očním víčkům, čelu a pak ke spánkům. Potom mu drsný, vlhký jazyk olízl ucho. Chu Wanninga dotyky na uších přemohly. Tělo se mu napjalo, ruce sevřel v pěsti, ale odmítal vydat jakýkoli zvuk.

Mo Ran mu jazykem přešel po šíji, boltec sevřel svými rty a pak se dotkl mateřského znaménka za uchem.

Chu Wanning se mu roztřásl v náruči.

Mo Ran ho objal ještě pevněji, jako by ho chtěl celého rozmačkat, jako by ho chtěl připravit o krev i kosti, aby se splynuly s jeho tělem.

Hlubokým chraptivým hlasem mu do ucha zašeptal: „Mistře...“

Mladíkova potlačovaná dychtivost se konečně prodrala na povrch. Dřevo plálo, voda se dostala do varu, vzkypěla a hrozila, že přeteče.

To ho mučilo.

To je mučilo.

„Pojďte se mnou...“

Možná ho posedl démon, ale Mo Ran ho drží za ruku a nedočkavě běží deštěm. Je to přece nesmysl.

Ani jeden z nich nevytvořil bariéru, nekoupili si deštníky. Vypadalo to, že přišli o své nadpřirozené schopnosti a jako obyčejní smrtelníci se nechali smáčet deštěm a snášeli poryvy větru. Rozběhli se deštěm za rozhoupanými červenými lampióny do hostince.

Číšník zíval. Myslel si, že déšť se spustil pozdě a sotva na noc do hostince zažene nějaké další hosty. Proto ho pohled na dvě promočené postavy, které vpadly dovnitř dost zaskočil.

Mo Ran pevně svíral Chu Wanningovo zápěstí. Jeho dlaň byla tak horká, že se zdálo, že se kapičky vody z ní odpařují.

Otřel vodu, které stékala po jeho půvabné tváři a netrpělivě vyhrknul: „Chtěli bychom pokoj.“

„Aha. Dobrá, dobrá. Tady jsou klíče od našich nejlepších pokojů, dohromady to bude...“

„Co?“

Když to Mo Ran uslyšel, polekal se, a hrdlo se mu zúžilo. Sevřel prsty a zaklepal na stůl.

„Ne, my chceme jenom jeden.“

Číšník se zarazil. Prohlédl si Mo Rana a pak se zahleděl na Chu Wanninga.

Chu Wanning okamžitě odvrátil zrudlý obličej. Nenápadně vyprostil svou ruku z Mo Ranovy dlaně a řekl: „Dva.“

Číšník se znovu zarazil a pak chápavě pronesl: „Jestli nemáte dost peněz, klidně si vezměte jen jeden pokoj.“

„Dva,“ prohlásil Chu Wanning odhodlaně. Jeho pohled byl ostrý jako dýka.

Číšník neměl chuť bílé oblečenému pánu Cesty odporovat. Rychle vyštěřil dva klíče a vzal si stříbro, kterým zaplatili.

Chu Wanning se ze všech sil snažil vypadat stejně klidně jako obvykle, ale naneštěstí byl celý promočený a voda mu kapala i z obočí. Když mu stekla do očí, zamrkal a kapky se zachytily na řasách.

„Půjdu si hned lehnout. Sežeň zázvorový čaj a ručníky.“

Zdálo se, že to Chu Wanning myslí vážně. Dokonce si od Mo Rana vzal klíč a sám vyšel po schodech nahoru.

Vypadal tak nevinně.

Mo Ran raději neříkal nic, jen měl pocit, že je to k smíchu. Věděl, že Chu Wanning je velmi stydlivý, a za žádnou cenu nechce jiným ukázat něco nepatřičného.

Chu Wanning vstoupil do malého pokojíku s úzkou postelí.

Podíval se na postel a vyschlo mu v ústech. Tvář měl tak horkou, že se na ni neodvážil podívat znovu. Stál uprostřed pokoje a ani nezapálil svíčku. Byl bezradný.

Mysl měl pořád zamženou a otupělou. Cítil, že je to celé směšné, tak narychlo, a tak neopatrně.

Jak k tomu jen mohlo dojít...

Proč tu stojím, jak jsem se sem v tom dešti dostal, abych tu ztrácel čas, proč jsem...

Tok jeho myšlenek přerušil Mo Ranův příchod.

Chu Wanning se napjal a znovu v úkrytu širokých rukávů sevřel ruce v pěsti. Pokusil se vypořádat s tím vším co nejlépe, aby nakonec zjistil, že nedokáže dělat vůbec nic.

Bylo to poprvé v životě, kdy byl tak ochromený a bezmocný, že provázek od pomyslného draka předal někomu jinému.

Nepoznal, jestli je to déšť nebo pot, věděl jen, že jeho dlaně jsou velmi vlhké.

Ozvalo se cvaknutí petlice na dveřích. Byl to sotva slyšitelný zvuk, ale jemu z něj vstávaly vlasy na hlavě. Bylo to jako závan pachu železa předtím, než dopadne katova čepel, jako pach z tlamy tygra, levharta nebo vlka, než se tesáky zakousnou do jeho kořisti. Jako pach prolité krve.

Chu Wanning zatoužil uprchnout z boje.

Z jeho obličeje se to naštěstí nedalo vyčíst.

Mo Ran otevřel ústa, aby něco řekl. Jeho hlas zněl měkce a laskavě a sotva se dal považovat za naléhavý. Ovládal se. Trochu chraptivě se zeptal: „Proč jste nezapálil svíčku?“ „... Zapomněl jsem.“

Mo Ran doprostřed stolu položil dřevěný podnos a podal Chu Wanningovi zahřátý bambusový košík: „Zázvorový čaj. Chtěl jste ho. Vypijte to, dokud je horký.“

Udělal pár kroků a zapálil svícen u západního okna.

Venku pršelo a pokoj byl temný, okna však byla otevřená a byla vidět tlumená světla z okolních domů.

Mo Ran stál před oknem vedle štíhlého svícnu v podobě jeřába. Jeho obrys rámovala šedá clona deště. Byl vysoký a urostlý, elegantní. Jeho husté řasy připomínaly dvojici černých motýlů, jak tam stál se sklopenýma očima a pokoušel se ocílkou vykřesat z kusu kamene jiskru.

Kdyby měl jen zapálit oheň, nedalo by mu to takovou námahu, ale on se právě teď snažil chovat jako ten nejobyčejnější člověk a použil ten nejobyčejnější prostředek, aby v tichosti zapálil plamínek světla, který prozáří temnotu jeho srdce, ze kterého svíčka změkne a bude prolévat voskové slzy.

Z pazourku vyskočily jiskřičky. Natáhl se pro lampu, když se ozval Chu Wanning: „Neroszvěcej.“

Mo Ranova ruka zůstala viset ve vzduchu. Otočil se, podíval na něj a zeptal se: „Co je?“

Chu Wanning nevěděl, co odpovědět, proto prkenně zopakoval: „Neroszvěcej lampu.“

Mo Ran z toho byl na okamžik zmatený. Když však viděl toho muže stát ve tmě jako by se proměnil v kámen, pomalu začal chápat.

Je to sice Yuheng noční oblohy, ale i on má někdy strach a pořád jsou jisté věci, o kterých nic neví.

Lidé, s kterými v minulém životě spával, ať už šlo o muže nebo ženy, císaři Taxian Junovi rádi ukazovali své tváře. Nikdo nikdy nežádal o zhasnutí světel; raději nechávali svíčky hořet, aby mohli využít všechny své přednosti a dovednosti k jeho pobavení. Byli tak svůdní, tak okouzlující, jen aby utrhli třeba půl pídě císařovy lásky.

Mo Ran jim ale žádnou lásku nedal.

Ať už to byl na začátku Rong Jiu, nebo později Song Qitong, lpěl na nich jen proto, že měl utkvělou představu, že se podobají Shi Meiovi a to, že si je ponechával u sebe bylo jen důsledkem jeho dávného pobláznění.

Ale v posteli nikdy nestál o to, vidět jejich tváře.

Nutil je, aby se k němu otáčeli zády, nelíbal je a nerad se jich dotýkal. Když jeho tělo opakovalo známé pohyby, měl mysl úplně prázdnou.

Nakonec ho to všechno jen nudilo.

Velmi nudilo.

Ani si nedokázal vzpomenout na ty půvabné okouzlující obličeje, dychtivé a zardělé v mihotavém svitu svíček.

Když o tom teď přemýšlí, všechny ty rozkoše neměly s láskou nebo štěstím nic společného. Bylo to jako by se potopil do páchnoucího bahna, a čím víc se v něm zmítal, tím byl špinavější,

tím se do něj propadal hlouběji, tím víc se nenáviděl a přál si, aby už byl všemu konec a jeho kosti konečně zetlely.

Když se propadl do nejhlubší temnoty, nakonec přestal toužit po světle. Když si totiž přejete vysvobození, nesmíte se bát udržet poslední plamínek světla, který vám na světě zbývá.

Ohromné.

Proč už to dávno nevzdal?

Bez ohledu na to, jak často si opakoval, aby neotálel, přestal váhat, že život nemá smysl, že svět je plný temnoty, že by měl konečně srovnat palác Wushan se zemí, a vždy znovu natáhl své roztřesené ruce, zatnul zkroucené prsty do Chu Wanningova hrdla a stiskl, aby se už nevzpíral, aby ho sevřel a zmocnil se ho na studených kamenech dlažby uprostřed opuštěného nádvoří, na rozházeném lůžku, ve sněhu, v horkých pramenech, dokonce na vyvýšeném císařském trůnu, v síni předků, na všech vznešených a ctihodných místech.

Aby ho pošpinil, aby ho ponížil.

Aby se mu díval přímo do tváře, líbal mu šiji, jeho líce, jeho rty, aby křičel jeho jméno.

Chu Wanning si tehdy také přál zhasnout světla a zůstat ve tmě.

Nicméně Chu Wanning tehdy neřekl nic. O nic se ho neprosil.

Když o tom tak přemýšlí, za těch osm let, kdy ho věznil, ho Chu Wanning požádal jen o dvě věci. Bylo to na počátku a pak na úplném konci.

Poprvé ho prosil o to, aby nechal odejít Xue Menga, který se odvážil vkročit do paláce Wuchang.

Podruhé ho prosil, když umíral, aby odpustil sám sobě.

Kvůli čemu jinému mohl tak skončit, než kvůli svému chladu a netečnosti?

Mo Ran odložil ocílku a křesadlo. Dlouho mlčel. Tak dlouho, že se Chu Wanning konečně uvolnil a starostlivě se zeptal: „Co je to s tebou?“

„Nic,“ odpověděl Mo Ran.

Hlas měl hebký, vlhký a slaný.

Vykročil a objal muže stojícího ve tmě. Oba byli promočení deštěm. Objal ho a řekl: „Wanningu.“

Na okamžik byl v pokušení povědět mu úplně všechno, všechno o minulosti, ale hrdlo se mu sevřelo a nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

Ani jediné slovo.

Nebylo snadné se dopracovat k takovému důvěrnému vztahu. Bylo to těžké pro něj a bylo to těžké i pro Chu Wanninga. Cítil strašnou vinu, ale nemohl to vyslovit. Nechtěl to vyslovit.

Nechtěl se probudit.

Já jenom chci mít krásné sny.

Až do svítání.

Nebylo tu žádné světlo, ani plamínek. V té tmě ho Mo Ran objal a políbil.

V pokoji bylo ticho. To ticho nemohlo narušit ani šumění deště. Slyšeli jeden druhého dýchat, slyšeli údery srdcí, tření rtů o rty a vlhké zvuky, když rty změnily polohu.

Chu Wanning se snažil ze všech sil, aby jeho dech zněl stejně jako obvykle, ale neuspěl. Pod laskavými Mo Ranovými polibky mu hrud' stoupala a klesala stále rychleji. Byl to vysoký, dobře rostlý muž, ale Mo Ran je jako hora, dokázal ho snadno polapit a znehybnit. Mladík ho sevřel svými horkými pažemi, napřed ho něžně líbá, pak žádá víc.

Přiměl Chu Wanninga otevřít rty. Do úst se mu prodral cizí horký jazyk, přísál se jako žíznivý poutník, který srká sladký nápoj. Jako by hořel a prosil o uhašení, jenže Chu Wanning pro něj

není chladnou vodou, která zdusí plameny, je jako olej přiléváný do ohně, aby hořel ještě prudčeji a nevyhasl, aby zářil do dálky jako maják.

Nevěděli, kdo koho svlékl. Hlasitý rychlý dech se mísí se steny, způsobenými snad nejemným svlékáním, snad dlouhým odříkáním, snad touhou, která přerostla ve sladkou bolest. Pokojem chvílemi znělo šeptání, ale častěji se jejich vzrušení projevovalo hlubokými vzdechy.

Šaty jsou pryč. Chu Wanning si ještě ani nestačil zvyknout na mírný chlad, až už cítil jak Mo Ranovy rty sestupují dolů, jak mu líbá hrdlo, klíční kosti a pak se ty horké a vlhké rty přitisknou na hrud'...

Chu Wanning syknul a prohnul záda. Vzrušení se mísí se studem.

Začervenal se, ale naštěstí je všude kolem tma. Nechtěl, aby si všiml jeho zardělé tváře, ale přesto zašeptal: „Okno...“

„Cože?“

Mo Ran váhavě vzhlédl, jeho oči se setkaly s Chu Wanningovýmá očima. Chtěl zachytit, to, co se mu Chu Wanning pokoušel říci, ale stačil ten jediný pohled, aby mu naskočila husí kůže a krev se mu z hlavy přelila někam jinam. Nedokázal ovládat svou prudkou vášně. Políbil ho a políbil ho znovu, dlouho ho líbal a laskal.

Zalupal po dechu a uvolnil tak Chu Wanningovy rty, aby se jich hned znovu a znovu zmocnil. Pak zamumlal: „Cože?“

„... Okno...“

Chu Wanningovi zběsile bilo srdce. Mezi polibky se nestačil ani nadechnout a točila se mu hlava.

„Pořád jsi nezavřel okno.“

Mo Ran došel k oknu a zavřel ho.

Poslední odlesky světla, které sem pronikaly zvenčí, zmizely. V pokoji nastala úplná tma. Světlo už nebylo potřeba. Mo Ran cítil, že má celé tělo horké.

Ztěžka padli na lůžko a převalili se po něm; hlasitě zapraštělo. Mo Ran už nechtěl dát Chu Wanningovi příležitost, aby ještě mohl vzdorovat. Tělem se přitiskl k Chu Wanningově tělu a jeho ruce hbitě svlékly co na něm ještě zbylo z bílého roucha.

Cítil, jak se Chu Wanning pod ním chvěje, stejně jako když se s ním poprvé miloval v minulém životě. Nebyl k tomu donucený tak jako kdysi, ale přesto se Chu Wanning celý slabě třásl a nedokázal to ovládat.

Mo Rana zbolelo srdce a zmocnila se ho lítost. Položil dlaně na Chu Wanningovu tvář a zlehka ho políbil na oční víčka, na rty a na bradu.

Chraplavě mu pošeptal do ucha: „Neboj se...“

„Já se... já se nebojím...“

Mo Ran ho vzal za roztřesené ruce, stiskl je a vzápětí Chu Wanningovy uši ovanul horký dech. Konejšil ho: „Nech to na mně... tak... dobře...“

Chu Wanning měl něco na jazyku, snad toho bylo víc, ale nemohl ze sebe vypravit ani slovo. V hlavě měl skoro úplně prázdno.

Cítil jen tíhu Mo Ranova mohutného těla, ruce, které mu hladily boky a záda. Ty dotyky ho přiměly, aby se prohnul a nechtěně se proto přitiskl k Mo Ranově hrudi. Mo Ranovy šaty někam zmizely už dávno předtím. Odhalené tělo, horkost a síla, které vyzařovalo, způsobily, že jeho vlastní tělo zesláblo a zvláčnělo.

Jejich nahá těla, lepkavá potem se propletla. Kůže se třela o kůži, žár rostl. Z hlasitých vzdechů, které plnily pokoj, stále zřetelněji zaznívala žízňivá touha.

Ale žízeň nepolevovala, nedala se ukojit ani těsnou blízkostí ani polibky. Žízeň nelze zahnat jinak než hlubokým douškem.

V Chu Wanningově mysli se z ničeho nic začaly vynořovat útržky vidin, podivné výjevy, které vystupovaly z temnoty. Vířící těla, podlamující se nohy, jasně červené závěsy, prostěradla i polštáře.

Byl to ten starý sen, náhle vše viděl úplně jasně.

V tom snu ho Mo Ran pevně svíral, přitáhl ho k sobě, hrubě mu stiskl rozkrok a prudce a hluboko do něj vnikl. Nevěděl, jestli je to tím snem, nebo místem, kde se odehrává, ale Mo Ran v tom snu byl sice velmi pohledný, avšak měl oči zvířete, planoucí divokostí.

Chu Wanning nechápal, odkud se to vzalo, domníval se, že je to součástí lidské přirozenosti. Když se ho zmocnila touha, pak by mohl mít takové živé sny.

Mo Ran nic netušil, jen měl dojem, že Chu Wanning je neznalý, nemá žádné takové zkušenosti s muži ani s ženami a rozhodně nemůže vědět nic o lásce mezi muži. Báł se, že ho napoprve vystraší, nebo mu ublíží. Proto Chu Wanninga dlouze hladil a protahoval předehtu. Nechtěl, aby Chu Wanning v tomto životě zakusil další bolest.

Dotyky, hlazení, vzájemné proplétání. Touha byla stále sžíravější. Chu Wanning sotva dokázal ten příval něhy vydržet. Jednou rukou držel Mo Rana a druhou zatínal do matrace. Rád by ruku spustil dolů a ulevil si, ale místo toho zrudl v obličejí, jen aby se před svou láskou nedopustil takové zahanbující věci.

Podbřišek však měl horký a citlivý a poslední kus prádla, který na sobě ještě měl skrýval něco velmi tvrdého.

Chu Wanning ucítil, jak se mu pohnula hlava a dál už vnímal jen bolest.

Tolik toužil po vyvrcholení, po tom, aby se uspokojil vlastními dotyky, ale byl tvrdohlavý, krutý sám k sobě. Jeho fénixí oči se pomalu zakalily...

Nevěděl, co dělat. Pomalu už nevěděl vůbec nic.

Někde hluboko uvnitř věděl, jak si počínat, jak uspokojit muže. Hrud' mu překypovala láskou a touhou. Velice miloval toho mladíka, který teď spočíval svým tělem na jeho těle. Chtěl se s ním ponořit do moře touhy, padat s ním propastí.

Myslí se mu míhaly znepokojivé scény.

Divné... Může to být hora Sisheng? Síň věrnosti?

Myšlenka se vynořila a zase zmizela.

Viděl Mo Rana na trůnu v Síni věrnosti, která měla být důstojným místem pro uvítání hostů. Byl tu Mo Ran, ale on sám mu seděl na klíně, tváří k němu. Byl nahý a zostuzený. Mo Ran byl skoro celý oblečený, tedy až na spuštěné kalhoty, což však zakrývaly jeho roztažené nohy.

Mo Ran ho políbil a přisunul si ho

„Jaké to je?“ zeptal se.

Zdálo se mu, že vidí sám sebe bolestně vrtět hlavou.

Mo Ran zakroužil prstem po jeho rtech. Prst vsunul dovnitř a přiměl ho otevřít ústa, jako by ho chtěl donutit vydat alespoň vzlyknutí.

„Křič, zakřič přece.“

Odmítl. Z hrdla mu vyšel sotva slyšitelný sten.

Mo Ran přestal přirážet. Byl vklíněný hluboko do jeho těla, držel ho za pas, klouzal níž, sevřel mu hýždě, shrnul vlasy a poručil: „Udělej ááách.“

„Ne...“

Chytil ho za boky a za hýždě, zvedl ho pak ho pomalu spustil na svůj klín. Sledoval Chu Wanninga lesknoucíma se očima, viděl, jak odolává, chvěje se, ale stále mlčí. Pak ho popadl

za útlý pas, a znovu ho zvedl. Prostor mezi nimi je malý, proto do něj proniká rychle. Chu Wanning má pocit, že z toho tření těl ztrácí rozum. Jako by do něj vnikal znovu a znovu, do něj celého: „Ne... nech...“

„Kde jinde bys to chtěl dělat?“ Muž na trůnu se ušklíbl. Neudělal žádný další pohyb, ale jeho horký a vztyčený úd je hluboko uvnitř, tepe ve stejném rytmu jako jeho srdce.

„Co chceš víc, nedělá ti to snad dobře? Vidíš, stojí ti.“

Slova a pocity jsou nezřetelné, roztržité, všechno splývá, jako vidina, kterou způsobila přemíra vzrušení.

Chu Wanning stále leží na posteli v hostinci, chvěje se, úd má bolestně ztvrdlý.

Co se to stalo? Jak...

Obraz se zamžil, ale i přes to stále vidí Mo Rana na trůnu, jak s ním divoce hází nahoru a dolů, sune se dovnitř a ven.

Příliš dráždění...

Nakonec se sesune, přitiskne se k tomu muži a hlasitě zasténá: „Ach... ach...“

Muž lapá po dechu, tlačí se k němu, pohybuje s ním sem a tam.

„Když nebudeš pořádně křičet, neuslyším tě.“

„Vypadáš jako ubožák. To máš strach z toho, že se ti postaví?“

„Zatraceně... Chceš, abych tě vopíchal vopravdu pořádně?“

Všechno je stále rozmazanější ...

Nakonec už nevidí nic.

Byla to iluze. Vidina. Pokud to bylo falešné, pak to bylo falešné.

Sen pronikl do vědomí, noční můra, která ne a ne zmizet.

Stále však měl velmi silný pocit, že ho postihlo něco, co se vzpírá řádu nebes, bodnutí ostrého střípku odjinud.

Je tohle... je tohle to, co by teď měl udělat?

Chu Wanning s přivřenými očima zašeptal: „Dovnitř... udělej mi to...“

Mo Ran strnul.

Chu Wanning ví, jak se to dělá?

Jak to může vědět?

Jak může on, člověk, který nikdy neviděl žádný erotický obrázek, takový nepopsaný list, znát tohle?

„No... asi... má to tak být, ne?“ zašeptal muži nad sebou.

Měl tak rudý obličej, až se zdálo, že za chvíli bude z každého póru cedit krev.

„Jak to?! Kde ses to naučil?“

Chu Wanning se samozřejmě styděl přiznat, že se mu o tom zdálo. Zuřil a zároveň se nesnesitelně styděl.

„Viděl jsem to v knihovně...“ zahuhlal. Potom rychle dodal: „Někdo mi podstrčil špatnou knihu.“

Mo Ran ho přirozeně z ničeho nepodezřívá. Vypadalo to, že se mu ulevilo, ale je také trochu dojatý. Vtiskl Chu Wanningovi polibek do koutku úst a pak ho políbil na špičku nosu a řekl: „Na to je ještě moc brzy.“

Netrpělivý.

Kdo že je tu netrpělivý?!

Jeho krev i qi kypěly. Byl rozzlobený i zahanbený. Mo Ran ho však objal a přitiskl se k němu, hrud' na hrud'.

Pohládl Chu Wanninga po vlasech a konejšivě vysvětloval: „Bolelo by to.“

„... Tak ne.“ Chu Wanning se snažil zachovat si tvář.

Mo Ran se uculil. Jeho hluboký a mírně chraptivý hlas se pěkně poslouchal: „O mně se neboj, dnes večer...“

Jeho hlas ztichl.

Chu Wanning zamrkal.

Co bude dnes večer?

Uviděl však jak se Mo Ran opřel o své silné paže, dívá se na něj shora, pak se posadil a sehnul se někam dolů.

Nic takového v jeho snech nikdy nebylo. K čemu se to chystá?

„Prostě chci, aby ti dnes večer bylo krásně,“ řekl, sklonil se a když Chu Wanning neodpověděl, stáhl mu spodní prádlo a uviděl Chu Wanningův vztyčený úd. Oči měl lesklé a horečnaté.

Pak otevřel ústa a...

„Ha-a-!“

Chu Wanningovi přejel po zádech mráz. Hlasitě vydechl.

Co je to za pocit?

Proč... proč to musí být takové? Je to tak ohavné...

Jenže pocit, který mu vlahá ústa jeho milovaného dala, byl úžasný. Mo Ran si pečlivě zakryl zuby a opatrně sál.

Slyšel sykání jeho dechu, zvedl oči a zadíval se na něj, s něhou a oddaností.

Taxian Jun nikdy takovou věc neudělal a nikdy na ni ani nepomyslel.

Ale teď to udělat chce, a ještě je z toho šťastný.

„To přece nemusíš... jak to můžeš... rychle, vyplivni to.“

Chu Wanningův obličej zrudl ještě víc. Kousal se do rtů a vrtěl hlavou. Dříve byl jeho pohled ostrý jako čepel dýky. Teď v nich byla jen dychtivá touha a strach.

To je tak roztomilé.

Mo Ran sál, nechal si vklouznout jeho úd hluboko do hrdla, dráždil Chu Wanninga, který se už nemohl ani zvednout, ležel na posteli, ztěžka dýchal, a oči se mu zatmívaly.

Mo Ran sál, několikrát přejel rty dopředu a dozadu, pak ho pustil, a se rty vlhkými jeho chtičem se zeptal: „Baobei, líbí se ti to?“

Chu Wanningovi se zdálo, že mu v hlavě vybuchnul ohňostroj. Byl celý zmalátnělý, ale ještě dokázal vyslovit Mo Ranovo jméno. Cítil se zahanbený a zároveň mu bylo sladko, nádherně sladko a cítil tak strašnou hanbu, kosti jako by mu změkly. Jak jen může...

On je jeho mistrem. Je tak starý. On je přece Yuheng nesmrtností. On je...

„Ach!“

Temným pokojem se rozlehl zastřený vzdech.

Mo Ran olizoval jeho zakulacený penis, špička jeho jazyka byla hbitá a důkladná, hladila místa, kterých se sám Chu Wanning dotýkal je zřídka. Chu Wanning z přemíry takového dráždění začal slzet a projevoval stejný odpor k tomu, aby se poddal a odevzdal jako v minulém životě. Třebaže se stále ze všech sil ovládal, chtěl se s Mo Ranem milovat a nehodlal se toho vzdát. Ohryzek v krku mu poskakoval nahoru a dolů a unikaly mu hlasité hluboké výdechy.

Mo Ran bezděky zavřel zamžené oči, znovu ho začal sát a aby mu poskytl víc slasti, začal napodobovat rytmus přirážení, dovnitř a zase ven. Chu Wanning se zmohl jen na to, aby natáhl ruku, pět štíhlých prstů se ponořilo do Mo Ranových vlasů. Potom už ruku nemohl odtáhnout.

„Ne... nedělej to... je to hnusné, špinavé... ach...“

Mo Ran jen zvedl uslzená víčka, zadíval se na něj smyslnýma černýma očima a řekl: „Miluju tě, chci s tebou dělat právě tohle, chci, aby ti bylo dobře... Proč by to mělo být hnusné?“ Něžně políbil žalud s vystouplými žilami a tiše poznamenal: „Dotýkám se jen těch nejkrásnějších míst.“

Pak znovu sklonil hlavu a znovu ho lízal a sál. Chu Wanning byl příliš nezkušený na to, aby takovému útoku napoprvé odolal. Brzy vyvrcholil, až se zdálo, že všechna jeho vášeň neovladatelně tryská Mo Ranovi do krku.

Mo Rane... není to snad opravdu dost nechutné?

Všechno, co leží mezi nebem a zemí se roztříštilo v desetitisíce pestrobarevných úlomků, to jediné, co zbylo z celého světa, je jeho vyvrcholení. Nikdy si ani nedokázal představit, že může prožít tak silnou rozkoš.

I když ho přemohl pocit rozkoše, stále si matně uvědomoval, co nakonec udělal. Chtěl vstát a otřít Mo Ranovi rty, polaskat ho, poděkovat mu.

Ale tělo měl slabé a nohy ho neudržely.

Nedokázal vstát.

Mo Ran s chvějícími se řasami a pohledem upřeným někam do dálky spolykal všechnu tekutinu, kterou ze sebe vypudil. To Chu Wanninga ochromilo tak, že už ani nedokázal na nic myslet. Ve svalech na šíji cítil mravenčení a záškuby.

Nakonec to byl Mo Ran, kdo ho přikryl a pohladil ho po tváři. Měl zarudlé oči, trochu připomínaly oči divokého zvířete, svítily, ale hleděly na něj s něhou.

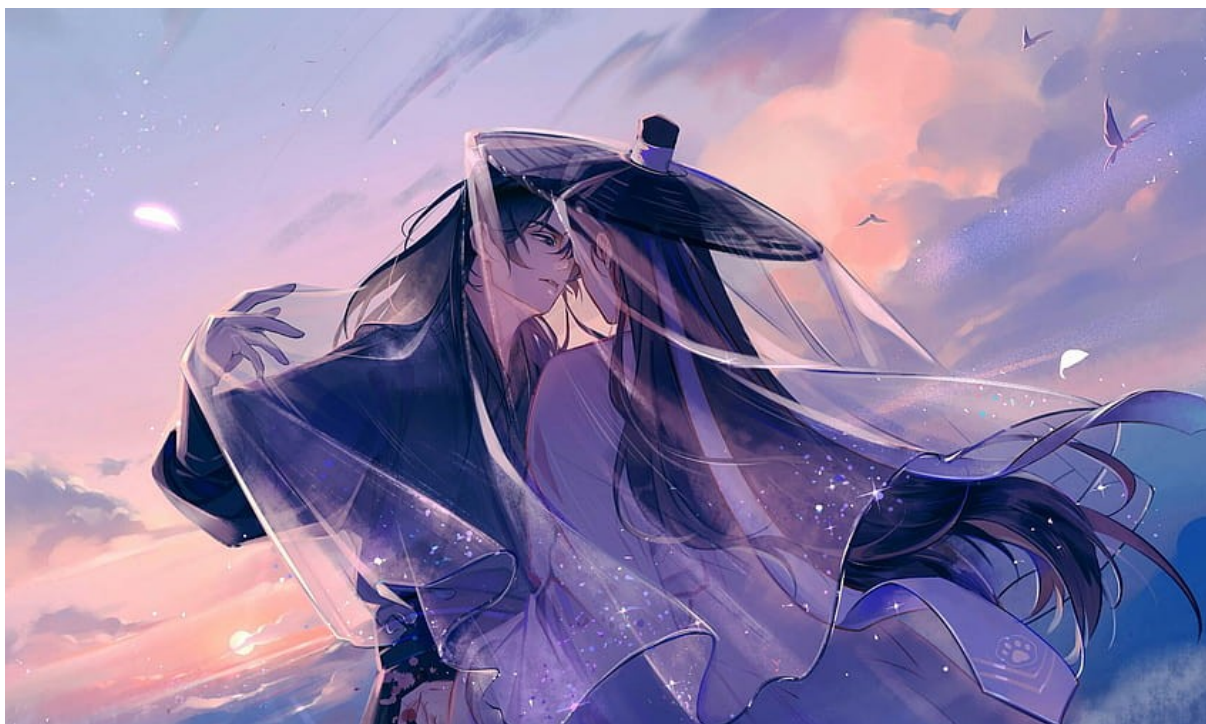
„Miluju tě.“

Opravdu, opravdu, strašně moc tě miluju.

Byl to vlčí lov. Ale také zoufalá snaha marnotratného syna o nápravu, snaha někoho, kdo musí s sebou nosit břemeno svých hříchů a vin. Tak jako tak, ani jedno z toho nehodlal vzdát. Všechno to sobecké, zoufalé a vášnivé.

Miluju tě.

Poznámka: Baobei, psáno 寶貝, přeložené do angličtiny jako baby, znamená drahoušek, miláček, cukroušek a také děťátko. Po kratší úvaze jsem to ponechala v původním čínském znění.

189. kapitola - Místře, vy jste tak hodný

V pokoji bylo ticho. Zvuky dechu i tlukotu srdcí jako by zaznívaly z dálky. Vzduch byl plný zvláštního sladkého pachu.

Mo Ran se převalil na lůžku a objal Chu Wanninga zezadu. Zlíbal mu oční víčka i hrdlo.

Těla měli pokrytá vrstvou potu a sálalo z nich horko. Byli vzájemně propletení, zaklínění jeden v druhém. Chu Wanningova mysl byla stále zastřena. Neodvažoval se ani přemýšlet o tom, co spolu právě dělali. Bylo to tak směšné.

Přesto v srdci cítil teplo a radost. Zimní ledy tály a hrozily, že utrhnou břehy.

Mo Ran uslyšel, jak muž v jeho objetí zašeptal: „A co ty?“

Mo Ran se zarazil: „Cože?“

Chu Wanning si odkašlal: „Ty...“

Odmlčel se. Ve tmě se otočil a jeho jasné oči se zahleděly do těch Mo Ranových. Mo Ran byl sice stále jako omámený, přesto měl dojem, že vidí Chu Wanninga rudnout.

„Ty jsi ještě...“ Chu Wanning zaváhal, ale nedokázal ze sebe nic vypravit. Pak sklopil oči a řekl: „Já ti pomůžu.“

Mo Ran konečně pochopil a ucítil zároveň radost i smutek. Znovu ho objal a řekl: „Proč jsi tak hloupý? To přece nevádí, probereme to pak.“

„Já nejsem hloupý.“ Chu Wanning si nechtěl nechat líbit, aby se o něm mluvilo jako hloupém: „A nejsi náhodou hloupý ty? Ty... necítíš se nepohodlně?“

„Ehm, počkám až usneš a pak se půjdu umýt...“

Chu Wanning trval na svém: „Já ti pomůžu.“

„To není potřeba!“ zarazil ho Mo Ran.

Chu Wanning už nic dalšího neřekl, jen se cítil zahanbený svou nešikovností v posteli. Nejspíš by se Mo Ran v jeho ruce necítil příjemně, a proto řekl něco o mytí, aby mu pomohl

zachovat si tvář. Asi to mělo znamenat, že v jeho schopnosti nemá důvěru a raději se bude spoléhat sám na sebe.

Jak nad tím mudroval, do tváře se mu pomalu vkrádal chlad. Nakonec utrousil: „Když o to nestojíš, tak na to prostě zapomeň.“

Mo Rana to trochu zaskočilo. Chu Wanningu hlas zněl bezvýrazně jako obvykle. Nezněl ani šťastně, ani rozzlobeně ani smutně, zkrátka jako obvykle. Přesto z něj zaznívala hořkost.

Proč je ten člověk tak nebetyčně pitomý?

Jako by si nepřál, aby tato noc nikdy neskončila, aby nikdy nepřestalo pršet, chtěl tady, v tom hostinci s Chu Wannigem pít a snít, přál si obrátit ho naruby, poznat každé tajemství jeho srdce, splynout s jeho tělem i duší.

Dokonce si přál vidět, jak Chu Wanning polyká slzy, až pozná jeho odvážné hrátky. Přál si zmocnit se ho, zanechat na jeho těle stopy svých zubů.

Ale to bude ještě těžké.

V minulém životě to s Chu Wannigem všechno dělal. Pamatoval si, jak dlouho ho poté trápila horečka a nikdy nedokázal zapomenout na tu bledou tvář s rozkousanými rty.

Ale chtěl si počkat na ten správný čas. Trocha nepohodlí mu nevadila. Jenom si přál, aby to pro Chu Wanninga napoprvé bylo pěkné. Aby si pak mohl lépe vychutnávat hříšky, které přijdou potom.

Jenže Chu Wanning očividně něco nepochopil.

Mo Ran ho políbil na čelo a řekl měkce: „Jak to, že o to nestojím? Co si to myslíš?“

„Proč se nepodíváš, v jakém jsem teď stavu?“

Mužův horký dech mu ovanul ušní boltce, jeho hlas zněl jako šumění deště.

„Víš vůbec, co se mnou provádíš? A ty si myslíš, že o tebe nestojím... Hlupáku.“

Chu Wanning se okamžitě rozvzteklil: „Jestli mi ještě jednou řekneš, že jsem hlupák, useknu ti hlavu! Ty – och...“

Mo Ran ho vzal za ruku a zavedl ji na jisté místo dolů. Chu Wanning z toho byl tak vyjevený, že už nedokázal slyšet žádné další výhrůžky. Měl pocit, že se mu kouří z hlavy.

„To je všechno kvůli tobě.“

V té tmě ho znovu políbil na oční víčka, pak se vrátil k jeho rtům a jako posedlý je sál a olizoval.

Po dlouhé době, kdy se spolu líbali, je oba přemohla žádostivost. Ovzduší chtíče v místnosti bylo téměř hmatatelné. Rty byly přitahovány ke rtům, paže a nohy se proplétaly a nemohly se od sebe oddělit. Nedokázali dělat nic jiného než se vzájemně laskat. Mezi návaly vášně Mo Ran zaslechl, jak Chu Wanning něco šeptá, zajímavě a trochu stydlivě, ale o to vytrvaleji opakoval: „I já to chci... i já chci, aby ti bylo dobře...“

Při posledních slovech se mu zachvěl hlas. Mo Rana zaplavil pocit viny.

Měl pocit, že mu puká srdce, třebaže jeho touha už dosáhla bodu, kdy začínala být nesnesitelná. Chu Wannigova ruka se stále dotýkala jeho údu. Několika prudkými pohyby narazil do rozevřené dlaně a znovu se stáhl zpět.

Chu Wannigovy došlo, že sahá na tu děsivou zbraň popsanou v „Žebříčku velikostí mladých hrdinů kultivačního světa,“ a ta je mohutná, horká a pevná a oděv jí sotva zakrývá. Její hrot je až příliš široký.

Zmocnil se ho pocit, že taková věc se do něj nemůže nikdy vejít. Milování s tím mužem je smrtelně nebezpečné.

Chu Wanning nyní pochopil, že Mo Ranovy obavy z toho, že by to bolelo, nebyly plané. Nejen že by to bolelo, ale nejspíš by to drásalo a trhalo.

Když si ale Chu Wanning připomněl, jak s ním Mo Ran před pár okamžiky zacházel, nečekaně našel odvahu. Možná to byla jen jeho tvrdohlavost, která ho nutila, aby se ohnul a zkusil to.

Mo Ran se vyděsil. Sotva si dokázal zachovat zdravý rozum. Báł se, že pokud to Chu Wanning opravdu chce, ten malý plamínek, který ho hřeje, ho vzápětí spálí na popel. Bude z něj člověk ovládaný chtíčem, bez kouska rozumu, někdo, kdo chce jen mít a cítit rozkoš.

Odstrčil Chu Wanninga a zachraptěl: „Nech toho Wanningu, ty... ty...“

„Nevadí mi to, pochopil jsem se to z toho, co jsi udělal.“

„Ne.“ Mo Ranův hlas byl jako klokotání vroucí vody. Hrdlo se mu svíralo. „Já se už ale nedokážu ovládat.“

Chu Wanning nerozuměl, co tím myslí. Zarazil se: „Cože?“

Mo Ran zaklel. Už se opravdu neovládal. Chu Wanningův klidný dech, hlas, jeho tělo, které se mu pídí po pídí oddává, ho zbavují zábran, spalují ho.

Na chvíli zadržel dech. Zvedl se. Obrátil Chu Wanninga břichem na postel a než ten stačil cokoli říci, ucítil, jak ho silou zatlačil mezi matrace. Mo Ran znehybnil jeho silné tělo a přitiskl se k němu zezadu.

Ve stejnou chvíli ucítil, jak mu přes tenkou látku Mo Ranova prádla do hýždí narazil ten obrovský úd. Chu Wanning vydal tichý sten: „ach.“ Zaskočilo ho, že jeho hlas zní tak všedně.

Chu Wanningovi okamžitě zrudnul obličej. Prsty se zaryly do prostěradla, pevně stiskl rty. Už nechtěl hlasitě sténat ani křičet.

Proč se neudržel?

Pomalou začal chápat Mo Ranova slova. Uslyšel, jak se Mo Ran za jeho zády otírá o látku a pak zachrčí: „Já tě chci, hrozně moc, chci ti to udělat, proč to nechápeš...“

Zadní stranu jeho ucha zasáhl proud horkého dechu. Mladý muž se jednou paží opřel o lůžko, druhá mu pevně sevřela pas. Dolní část těla se drala kupředu a z hrdla mu unikl dlouhý, hluboký vzdech.

Mo Ran mu přejel dlaní po stehnech, pak ho popleskal po hýždích a řekl: „Sevři nohy.“

Chu Wanning ochotně udělal, co mu řekl, ale neviděl jeho pohyby za svými zády. Chtěl se otočit, když v tom ucítil, jak se mu mezi stehna vmáčkla ta velmi horká, tvrdá a velká zbraň a donutila ho zasténat a široce rozevřít oči. Naskočila mu husí kůže.

Mo Ran si svlékl spodní prádlo. Mocný hrot té zbraně byl temně rudý. Ze zakulacené hlavy penisu sevřené Chu Wannigovými hřejivými a hladkými stehny vyteklo několik průsvitných kapek. Slastně vydechl, chytil Chu Wanninga za boky a aby napodobil skutečnou soulož, začal přirážet.

„Ach...“

Copak si to Chu Wanning tak nepředstavoval? Cítil otírání zduřelého žaludu, ze kterého vycházela vlhkost, o svou kůži, prudké a dychtivé nárazy cizího těla, které se třelo o jeho stehna a hýždě. Boky mu změkly, páteř ochabla, oči se zamžily slzami. Cítil zmatek a zároveň silné vzrušení z dotyků svého milence. Tiše zalapal po dechu, tváře mu zrudověly, vlasy se rozprostřely po polštáři a matraci...

Mo Ranův úd se několikrát otřel o jeho otvor. Nepřestával přirážet. Konečně je jeho, ten muž pod jeho tělem, mistr. Zmocňoval se Chu Wanninga znovu a znovu. Toho se z neustávajícího dráždění znovu zmocnil chtíč a potlačená touha se opět prudce vzedmula.

O stehna se mu znovu otřel mužův úd, horký a chtivý. Pokojem se nesly pleskavé zvuky. Cítil, jak se mu o kůži otírají chloupky z rozkroku. Prudké pohyby stále zrychlovaly.

„Mistře, stiskněte... ach...“

Mladíkova výzva byla tak naléhavá, že mu nezbylo než vyhovět.

„T... tak... to je ono... víc... kurva!“

Vzrušení rostlo a mysl se zatemňovala. Muže, který vedl styk, konečně přemohl zvířecí chtíč. Mo Ran se k němu přitiskl, polknul, ohryzek mu svůdně poskočil v krku.

„Mistře... Baobei... v tobě je tak krásně teplo... ach, um...“

Mluvil o vnitřní straně jeho stehen, ale působilo to tak eroticky, třebaže to byla hrubá a vulgární slova spojená s nárazy těla o tělo. Ale Chu Wanningovi to neznělo hrubě. Měl však pocit, že to působí nějak nezdravě. Poslouchal jeho dech, který byl stále žhavější a nepravdělnější.

Opatrně se zeptal: „Je ti dobře?“

„Dobře...“

Mo Ran pomalu otevřel oči, slzavé, lesklé a zmatené. Sklonil se k němu, zakryl ho svými širokými rameny, objal pažemi a položil na lůžko. Trupem se dotýkal trupu toho druhého, byl tak blízko, jako by se pokoušel zastavit náruživé a prudké pohyby boků, které ho pomalu přiváděly k šílenství.

Zapátral po Chu Wanningových rtech. Vzal Chu Wanniga za bradu a začal ho hladově líbat. Vlhké jazyky se otíraly jeden o druhý.

Úd mezi jeho stehny se tlačil vpřed, přírazy otřásaly postelí, přesto se pokoušel proniknout ještě hlouběji.

Chu Wanningovy zbělely prsty na nohou, spočívající na matraci. Byl v takovém stavu, že málem podlehl dojmu, že do něj skutečně vnikl.

Zvedl hlavu a Mo Rana vášnivě políbil. Ve tmě ho netrápil žádný stud, zbyla jen láska a pudová touha. Bylo to iracionální erotické gesto.

Díky tomu polibku se Chu Wanningovi znovu rozbušilo srdce a zrychlil dech. Zatočila se mu hlava, jako by měl znovu vidět ten nesouvislý výjev.

Netušil, kde je, ale ocitl se také na lůžku. To lůžko bylo velmi široké a zakrývala ho zářivě červená prostěradla.

Propletené paže a nohy, sýpavé poroučení, horký pot, touha.

Stejně přírazy zezadu, stejné gesto, dotek tváře a polibek. Ale ve svém těle něco cítí, horký a zduřelý úd, který proniká dovnitř a vysouvá se ven. Neví, jak dlouho je v něm, ale necítí žádnou bolest, jen vlhkost, jako by byl něčím namazaný. Horkost, vlhkost a slast. Celý se roztrhse.

„Ach... ach...“

Slyší, že někdo vyráží hlasité vzdechy, křičí, sténá.

Kdo je to?

Já?

Mo Ran si s ním hraje, mučivě pomalu, jeho tělo je vzrušené, touží po dalším proniknutí, a když pak přijde, cítí uspokojení, jako by to byl jed, na kterém je závislý, jako by mu někdo vnutil, že tak je to správně. Z Mo Ranových přírazů mu slábnou nohy, a sám se mu pohybuje vstříc, aby do něj pronikl ještě hlouběji.

Jako by někde v hluboko v něm byla neukojitelná touha, kterou dokáže nasytit jen milování.

Jako by požil to nejsilnější afrodiziakum, takové, které dokáže rozleptat i nejodhodlanější vůli.

Padá, sténá.

Kdo je to...

To je ale divná vidina... takový divný sen... přízrak... skutečnost...

Co je to?

„Chu Wanningu, šukám tě. Líbí se ti to?“

„Podívej se na sebe, jak jsi najednou poslušný.“

„Uvolni se, proč mi ho v sobě cucáš tak pevně?“

„Udělám se v tobě. Udělám se v tobě... ach...“

Je to pomíchané, nesrozumitelné, nesmyslné, ale zdá se, že se to stalo.

Co to má být?

Mo Ranův hlas. Podobný, ale ne úplně stejný.

Mo Ran nikdy nemluvil tak podivně změněným hlasem, nikdy...

Neslyším tě... to nemůže být pravda...

To je nějaký nesmysl.

Něco, co mě má zmást.

Lůžko se pod Mo Ranovými divokými pohyby zmítalo víc a víc. Prsty nohou se křečovitě kroutily, polštáře už dávno popadaly na zem. Oba sténali, hlasitě se nadechovali a prudce vydechovali ve vzájemném objetí. Byli jako zvířata v říji, ústa lačnila po polibcích a pohlaví po horké a vlhké rozkoši.

„Wanningu... mistře...“

Lapal po dechu, křičel jeho jméno, šířila ho touha po něm.“

„Baobei...“

Mo Ran držel Chu Wanninga pevně za pas a hladil ho po pevných kopečcích hýždí. Ústa měl vyschlá. Přiblížil se zlomu a oči mu divoce planuly. Po divokém přírazu, který Chu Wanningovy málem zlámal kosti, ho sevřel pažemi, a začal líbat a jemně kousat jeho ušní lalůček a hrdlo.

Mo Ranova rozbouřená hrud' se tiskla k horkým, zpoceným zádům. Rozum mu téměř selhával. Druhou rukou se držel za naběhlý, vzrušený úd, který už nepotřeboval další dráždění, aby dosáhl vyvrcholení.

Když Chu Wanning zpozoroval, že ztrácí veškeré zábrany, zmocnil se ho strach. Po zádech mu přešel mráz. Začal odporovat: „Neříkej mi teď, že chceš dovnitř. Počkej přece.“

Mo Ran vydechl a políbil ho na krk. Spolknul vlastní sliny a zadíval se Chu Wanningovi odevzdaně do tváře.

„Neboj se. Nevraším ti ho tam, ale... chci se udělat tady.“

Mo Ran se už ovládal jen stěží. Zakulacená hlava jeho údu se opírala o stažený otvor. Zaklel a pak zmlkl. Začal se náruživě otírat o rýhu mezi Chu Wanningovými hýžděmi, aby mu vyvrcholení přineslo co největší rozkoš. Nakonec pohnul boky a přitiskl žalud k Chu Wanningovu otvoru. Zavrčel a nechal proud semene vystříknout dovnitř a zároveň strhl a sevřel prostěradlo.

Celé Chu Wannigovo tělo se zmítalo a chvělo.

Mo Ran natáhl paži, sevřel Chu Wanningův penis a začal ho vděčně a usilovně hladit.

Chu Wanning se málem propadl hanbou. Tváře mu jen hořely. Zašeptal: „Ne... nesahej tam... přece jsem právě...“

Mo Ran se svýma hořícíma očima zabručel: „Jo, ale vždyť já vím, že už jsi se udělal.“

Chu Wanning se rázem cítil uražený a pošpiněný, ale přesto se na něj zadíval slzavýma očima a rázně prohlásil: „Ty... neříkej to slovo.“

„Které slovo?“

„Aha.“ Mo Ran zvedl černé obočí a pak se široce zazubil. „Dobře.“

Políbil ho a dál ho jemně laskal: „Mistře, ale já chci znovu vidět váš orgasmus.“

„Hmmm...“

Mladíkova snaha byla snad až příliš úspěšná. Chu Wanning byl bezmocný a po několika dalších dotycích vyvrcholil podruhé. Jak by mohl odolat takovému naléhání, takové něze?

Navíc se mu točila hlava, před očima se mu míhaly stíny a v uších slyšel zastřený zvuk cizích hlasů. Byl unavený a velice ospalý...

„Wanningu.“

Slyšel za sebou Mo Rana, jak na něj mluví, tak měkce, s takovou láskou.

Když oba dali průchod své touze, jejich dech se uklidnil a uvolnili se. Mo Ran ho hladil, líbal a šeptem mu děkoval. Objal ho pažemi, aby ho chránil jako nějaký poklad.

Chu Wanningova mysl byla prázdná. Po zádech mu stékal pot. Opřel se o Mo Ranovu hrud', na chvíli se ho zmocnila závrať. Nakonec zavřel oči a usnul.

Chu Wanning se probudil ráno druhého dne. Škvírou v okně sem proudilo světlo. Slyšel zvuky deště bubnujícího do střechy. Déšť byl vydatný a neustával.

Hlava ho bolela, a vzpomínky na včerejší noc se před ním vynořovaly a zase mizely jako třpyt kluzkých rybích šupin v kádi.

Chtěl si vzpomenout, ale šupiny vzpomínek klesaly níž a níž, až se ztratily ve tmě.

Pak si vzpomněl, co s Mo Ranem minulou noc dělali. Jeho celé tělo se napjalo a tvář mu zalil ruměncem. Chtěl vstát, ale zezadu ho stále pevně objímaly Mo Ranovy paže a jeho zdvihající se a klesající hrud' se mu stále opírala o záda.

Mo Ran se ještě nezbudil.

Čekal a čekal, kdo ví, jak dlouho. V zšeřelém pokoji se dal čas odhadovat jen obtížně, ale muselo to být dlouho.

Tak dlouho, až mu zmrtvěly paže.

Tak dlouho, až se tlukot jeho srdce utišil.

Tak dlouho, že to přestalo být nepříjemné.

Chu Wanning se otočil a zadíval se do Mo Ranovy spící tváře.

Byl nesmírně pohledný, ať už šlo o rysy tváře, křivku jeho nosu, nebo rty. Všechno to bylo nejkrásnější na světě.

Zamračil se, jako by ho tížilo břemeno, které nelze sejmout.

Chu Wanning dlouho hleděl na jeho obličej.

Pak, když už ho přemohla netrpělivost Mo Rana jemně políbil, poprvé, kdy to udělal sám od sebe.

Pak opatrně zvedl jeho paže, vymanil se mu z náruče, posadil se na okraj postele. Natáhl si spodky a zašátral po košili. Jeho šaty byly zoufale pomačkané. Chu Wanning se je pokoušel uhladit, ale marně.

Může si je obléknout a jen doufat, že si na hoře Sisheng nikdo ničeho nevšimne. S tím začal šaty rovnat.

Najednou ucítil zezadu objetí. Chu Wanning se dost lekl, i když se jeho pohyby sotva zastavily.

Mo Ran se probudil. Posadil se, objal ho a políbil na ucho.

„Mistře...“

Poprvé od doby, kdy se s Chu Wanningem setkal, nevěděl, co říkat a nemohl se mu podívat do očí. V Mo Ranovi se probudila dosud nepoznaná stydlivost a až po chvíli ze sebe dokázal tiše vypravit: „Dobré ráno.“

„Dobré co? Je pozdě.“ Chu Wanning se ani neotočil a pokračoval s oblékáním.

Mo Ran se usmál, vydal tichý nosový zvuk a natáhl se, aby Chu Wanningovi pomohl opravit přívěsek na krku.

„Když chceš, aby tě zahřál, musíš ho mít přímo na těle. Jinak nebude fungovat.“

Zdálo se, že si Chu Wanning náhle na něco vzpomněl. Otočil se a dlouze se na něj zadíval.

Když se minulou noc milovali, měl dojem, že mu něco visí na krku, ale to měl všechno jako v mlze a nepodíval se pořádně. Teď zjistil, že to je přívěsek s krystalem dračí krve.

Chu Wanning byl ohromený: „Ty... Když jsme byli u sekty Rufeng, neříkal jsi náhodou, že měli jen jeden přívěsek? Proč...“

Zmlkl.

Viděl, jak se na něj Mo Ran zubí a upírá na něj šťastný pohled.

Pochopil důvody Mo Ranova sobectví. Zalilo ho horko a vyschlo mu v ústech. Odvrátil obličej a mlčel dál. Věnoval se jen svému oblečení.

„Měli bychom raději jít.“

Neodvážil se na Mo Rana podívat.

„Když přijdu pozdě, někdo by si mohl něčeho všimnout.“

Mo Ran ho uklidnil: „Poslechnu mistra.“

Po další chvíli mlčení se však jeho neotřesitelné rozhodnutí začalo viklat. Přitáhl k sobě Chu Wanninga, který se právě chystal zvednout a natáhnout si boty, a políbil ho přímo na rty.

„Nerozčiluj se. Jakmile se vrátíme, budeme se muset krotit. A já si budu muset nechat zajít chuť.“ Mo Ran se usmál a poklepal špičkami prstů Chu Wanningovi na rty: „Mistře, vy jste tak hodný.“

Bylo milé něco takového slyšet a Chu Wanning se cítil jako opilý, ještě, když došli k bráně.

Měl pocit, že hodný není on, ale Mo Ran.

Ten mladíček je hezký, laskavý a posedlý láskou k němu. Chu Wanningovi se občas zdálo, že je nemožné, aby byl tak dokonalý. Jak se jen mohl vzhlednout v takovém nanicovatém člověku, jakým je on?

Patřil k tomu druhu lidí, kteří nikdy nedokážou pořádně vyznat lásku.

Ale Mo Ran se na něj díval s takovým vážným výrazem, který nemohl být ani v nejmenším předstíraný. Když ho Mo Ran políbil, všechny pocity se v něm rozbouřily. Vypadalo to, že i to, jestli dýchá nebo ne záleží na Chu Wanningovi, že se mu celý vydal na milost.

Přestože včera v noci byl tak nešikovný, říkal samé nudné věci a občas byl úplně mimo...

Ale Mo Rana to neodradilo. Když ráno vstal, měl chuť ho políbit na rty a říci o něm, že je hodný.

„Mistře.“

„Hm?“

Vzpamatoval se a zjistil, že Mo Ran na něj s úsměvem mává zpod bariéry v podobě květu jabloně haitang: „Kam to jdete? Aha, ta cesta vede k Pavilónu rudých lotosů. Nepůjdeme se raději napřed najíst do Síně Mengpo? Pak se můžete vrátit.“

V Síni Mengpo se Mo Ran posadil proti němu. Ale procházející lidé nadělali spoustu hluku a rušili je. Necítili se tu tak poklidně jako dříve. Sklonili hlavy nad miskami a mlčky jedli.

Skupinka žáků, kteří si na Chu Wanninga rádi sázeli, si mezi sebou začala špitat.

„Proč dneska starší Yuheng nemluví s bratrem Mo?“

„Nejen že s ním nemluví. On se na něj ani nekoukne.“

„To je zvláštní. Bratr Mo už ani nepodává staršímu Yuhengovi jídlo. Jindy mu pořád podlejí... Co se mezi nima stalo? Pohádali se?“

„... A ty bys seděl u stejného stolu s mistrem, kdybyste se pohádali?“

„Haha, no to je pravda.“

Zatímco si šeptali, uviděli, že Chu Wanning se zvedl, vzal misku s rýžovou kaší a prošel ve svých vzdouvajících se šatech kolem nich. Partička všetečků ztichla a začala způsobně ukusovat svoje pařené knedlíky.

Když se Chu Wanning posadil zpátky na židli, znovu se začali dohadovat.

„Nemyslíte si, že se starší Yuheng chová dneska nějak divně?“

Někdo hned přitakal: „Jo! Jenže on se nechová divně, divný je jeho oblečení.“

Pět nebo šest párů očí se rozhlédlo. Jeden z žáků mlaskl jazykem a prohlásil: „Má to nějaký zmačkaný. Není tak nažehlený jako obvykle.“

Jakmile to vyslovil, ostatní poznali, že je to pravda. Ale nikdo z nich se nad tím nezamyslel. Když si mezi sebou ještě chvíli vykládali, začali si všichni myslet, že starší Yuheng byl minulou noc v nepřístupné části zadní části hory a opravoval menší praskliny v bariéře.

Žáci si při pohledu na něj mohli myslet leda to, že je zajímavý, ale nikdo ho nikdy nepovažoval za bytost z masa a krve, ani za někoho kdo může mít pozemské tužby. To, co spolu Mo Ran a Chu Wanning provedli, sice zanechalo stopy, ale nikdo jim nevěnoval pozornost.

Když někdo nese v průvodu ověnčený oltář, nemůže než mlčet, kráčet rovně a bránit se každému rozptýlení. Jinak klopýtne.

Když byl později vztah mezi Mo Ranem a Chu Wanningem oznámen světu, hodně lidí mělo pocit, že jejich bozi se skáceli z oltářů. Byli rozčarovaní a znechucení, a považovali to za naprosto nepřijatelnou věc.

Jenže zapoměli, jak je kruté někoho nutit, aby se stále jen hrbil po váhou břemene, které nese, každý jeho krok byl v souladu s tím, co čekají, žil celý svůj život jen tak, aby je nezklamal a neměl ani jediné sobecké přání.

190. kapitola - Mistr znovu odchází do ústraní

Po tom dni se už nenaskytla žádná příležitost, aby se Chu Wanning a Mo Ran mohli setkat v soukromí.

Děšť se nepřetržitě lil z oblohy, jako by to byla práce démonů. Ve městě Baidi řeka vyplavila na břeh hromady mrtvých ryb a koryšů. Na celém jejím toku se objevilo množství zlovolných vodních bytostí.

Chu Wanning i Mo Ran oplývali mocnou duchovní silou a bylo nepřípustné, aby jí v takové době plýtvali. Ten první odjel do přístavu Tří soutěsek, a zatímco druhý odcestoval do Yizhou.

Sekta Rufeng za staletí své existence ve Věži zlatého bubnu shromáždila nepočítaně démonů a příšer.

Kromě Shu zasáhly útoky zlých duchů také kraje Yangzhou, Laizhou a Xuzhou, které původně patřily k horní kultivační oblasti. Přišly tam nejrůznější pohromy a netvoři zabíjeli a požírali prosté obyvatelstvo. Tyto události na čas zaměstnaly členy a síly mnoha sekt. Vyšetřování zmizení Xu Shuanglina se proto o to více zbrzdilo.

Mo Ranovi urovnání záležitosti v Yizhou trvalo čtyři dny. Když se doslechl, že se Chu Wanning vrátil, zmocnila se ho radost, a chtěl se, bez ohledu na cokoli jiného, za ním hned vydat do Pavilónu rudých lotosů.

Brána vodního pavilónu však byla pevně zamčená. Když se vyptával znovu a znovu, Xue Zhengyong překvapeně pronesl: „Je v ústraní. Copak ti to Yuheng neřekl?“

„Šel znovu do ústraní?“ Mo Rana to zaskočilo. „Je mistr zraněný?“

„Jaké zranění? To je ta metoda jeho kultivace mysli. Musí to podstoupit každý sedmý rok. Když naposledy kultivoval v ústraní, odešel jsi se o něj starat. Jak jsi to mohl zapomenout?“

Když o tom Xue Zhengyong mluvil, Mo Ran si opravdu vzpomněl. Bylo to asi půl roku po tom, kdy se Chu Wanning stal jeho učitelem, a kdy mu oznámil, že výrazně pokročil v kultivaci. Nebyl sice nemocný, ale přesto musel každých sedm let na čas kultivovat o samotě.

Během deseti dní se kultivační základ učeného mistra Chu snížil tak, jako by byl obyčejným smrtelníkem. Aby se jeho tělo zotavilo, musel intenzivně meditovat a kultivovat. Během této doby měl jen hodinu denně na to, aby obnovil své vědomí, napil se vody a něco pojedl, ale nesměl být nikým vyrušován, natož utrpět nějaké zranění. Proto Chu Wanning v předstihu okolo Pavilónu rudých lotosů umístil bariéru. V případě nejvyšší nouze měli dovoleno hradbou projít pouze čtyři lidé: Xue Zhengyong, Xue Meng, Shi Mei a Mo Ran.

Když naposledy Chu Wanning kultivoval v ústraní, měl s ním Mo Ran nepříjemnost kvůli technice obětování ducha květů.

Když si na to Mo Ran vzpomněl, přepadla ho úzkost. „Půjdu se na něj podívat,“ vyhrknul.

„Nemusíš nikam chodit. Než odešel, řekl, že to bude stejné jako posledně. První tři dny ho bude hlídat Xue Meng, další tři dny Shi Mei a poslední čtyři dny s ním budeš ty.“

„Jen ho chci vidět.“

„A co by tam bylo k vidění?“ zasmál se Xue Zhengyong. „Když jsi se tam vnucoval naposledy, nebylo to náhodou taky kvůli Meng Erovi? Z čeho máš takový strach? Navíc jsi svou příležitost už promeškal. Když tě tam Meng Er uvidí, bude si s tebou muset promluvit. Nebylo by právě nejvhodnější abyste se před Yuhengem spolu zase hádali.“

Té noci nemohl usnout. Pokaždé, když pomyslel na to, že Xue Meng je s Chu Wanningem v Pavilónu rudých lotosů sám, cítil octovou pachutí žárlivosti. Ovšemže věděl, že Xue Meng je ještě nezkušený a o muže nejeví zájem, přesto z toho byl celý nespokojen. Potom, co se většinu noci neklidně převaloval sem a tam, podařilo se mu usnout teprve dvě hodiny před úsvitem.

Když se Mo Ran vzbudil, vůbec se necítil dobře.

Nemohl si pomoci. Musel Chu Wanninga vidět, i kdyby to bylo jenom zdálky.

Brána pavilónu byla zavřená, a kolem bylo rozmístěno množství ochranných kouzel, ale Mo Ran byl Chu Wanningův žák. Kouzla ho nemohla zastavit a dveře ze zeleného bambusu byly leda na ozdobu. Pokaždé, když Chu Wanning kultivoval v ústraní, odebral se do malého bambusového pavilónku uprostřed lotosového jezírka. Teď to určitě nebude jinak.

A opravdu. Daleko na vodě, mezi lotosovými listy na jezírku viděl elegantní pavilónek, ozdobený lehkými závěsy, se kterými si pohrával vítr. Uvnitř seděl Chu Wanning, sněhobílé šaty rozprostřené po zemi. Xue Meng postával vedle něj. Zdálo se, že usoudil, že venku krásně svítí slunce, protože světlý závěs shrnul a upevnil, aby se mistr mohl vyhřívat v jeho paprscích. Do pavilónu zasvítilo zimní slunce a dopadlo na Chu Wanningovu bledou tvář. Nezdálo se, že by mu slunce při meditaci svědčilo, protože jeho obličej byl stále bledší.

Díky oběhu qi v jeho těle mu po chvíli vyvstal na čele pot. Xue Meng vzal bílý kapesník a čelo mu otřel. Potom se rozhlédl doprava i doleva a mumlal si: „To je divné, proč mám najednou pocit, že se na mně někdo dívá...“

Mo Ran se nedíval, Mo Ran přímo zíral.

Vypadal sice klidně, ale v srdci mu zuřila bouře.

Měj dojem, že Xue Mengovi to otírání Chu Wanningova čela dost trvá. A také je u něj nějak moc blízko a v očích má divný lesk. Zkrátka začal Xue Menga podezřívát ze všech možných nepravostí a sám se cítil nešťastně a zoufale...

Mo Ran si řekl, že ten pohled už dál nesnese. Nechtěl tu zůstat a dál se trápit. Rozhodl se, že raději půjde. Ale neovládal své pohyby a jeho kroky byly příliš hlasité. Xue Meng jeho směrem hodil šipku nabitou duchovní energií a vykřikl: „Kdo je tam?!“

Takové šipky nejsou nebezpečné. Mo Ran ji dokázal chytit holýma rukama, ale když slyšel ten výkřik, téměř se mu zastavilo srdce. Raději se přestal ukrývat, vyskočil z bambusové houštiny, přeběhl po hladině lotosového jezírka a tiše vstoupil přímo do pavilónu.

Xue Meng udiveně vyvalil oči: „Co tady...“

„Tišeji.“

Mo Ran mu zakryl ústa a zašeptal: „Proč tak řveš?“

„Uuuuuuu-uuuu!“ Xue Meng se vzpíral tak dlouho, až se mu podařilo vysmeknout z Mo Ranových rukou. Rozčileně si uhladil rozčuchané vlasy, tvář měl úplně rudou a řekl: „Co je ti do toho, co dělám já?! Proč se schováváš v křoví jako zloděj?“

„... Protože jsem se bál, že uděláš přesně takovej kravál.“

„A já ti říkám, že mistr mě nemůže slyšet!“ zlobil se Xue Meng. „To je kouzlo neslyšení. Ty nevíš, že mistr sám na sebe použil kouzlo neslyšení? Pokud kouzlo nezlomíš, neuslyšíš nic, ani když mu budeš křičet přímo do uší...“

Vrčel dál a Mo Ran na okamžik strnul údivem: „Kouzlo neslyšení? Proč se potom strýček bál, že když sem přijdu, budu vás rušit?“

„Táta měl asi dojem, že musíš být utahaný, když jsi se právě vrátil z Yizhou. Chtěl, aby sis napřed odpočinul. A nevím, co sis myslel, ale mistr pokaždé, když odejde kultivovat do ústraní, na sebe napřed použije tohle kouzlo, abychom to s ním měli snadnější. Vůbec nepoužíváš vlastní hlavu. Ty jsi vážně úplně blbej.“

Když Xue Meng zpozoroval, že se Mo Ran chystá v pavilónu usadit, začal ho strkat ven: „Hej, co to děláš?“

„Když je to tak, budu na něj dávat pozor i já,“ odsekl Mo Ran.

„Kdo se tě o to prosí? To já ho mám hlídat první tři dny. Tohle si potom vyříd' s mistrem. Tak padej, padej. Mojí práci za mě dělat nemusíš.“

„Zvládneš se o něj postarat sám?“

„Proč bych se o něj nedokázal postarat? Není to poprvé, kdy se starám o mistra během kultivace v ústraní.“

Když Mo Ran viděl, jak je Xue Meng podrážděný, nevěděl, co říci. Chvilí ještě váhal, ale právě když se chystal odejít, všiml si čaje připraveného na stole. Byl to čaj ze širokých lístků, tmavé barvy a jemné vůně. Zeptal se: „To je čaj Vonný sníh z hory Kunlun?“

„Ech? Jak jsi to poznal?“

Jakpak by nevěděl, že to je Xue Mengův oblíbený druh čaje? Xue Meng se o své nejoblíbenější věci rád děлил se svým mistrem, ale nikdy se nezamýšlel nad tím, jestli se pro Chu Wanninga hodí nebo ne.

„Vonný sníh se pije studený a mistr je náchylný k prochladnutí. Myslíš, že mu bude dobře, když mu vnutíš hodně takového čaje?“

Xue Meng na něj chvíli civěl. Zčervenal a začal rozpačitě vykládat: „Na to jsem nemyslel. Já jen, že Vonný sníh je dobrý čaj, já...“

„Vyměň ho raději za čaj z růžových květů, přidej dvě lžice medu a až se probere, uvař mu k pití horkou vodu. Já připravím něco k zakousnutí a přinesu ti to sem později.“

Xue Meng si myslel, že si zachová tvář, když namítl: „On nemůže jíst. Deset dní má držet půst.“

„Já vím, ale strýček říkal, že trochu jíst může.“

Mo Ran mávl rukou a vyšel z pavilónu.

Xue Meng se mu díval na záda a uvažoval.

Když byl Mo Ran z dohledu, prohlédl si zvláštní skvrnu, kterou měl mistr ze strany na krku – byla to nepatrná modřinka, které si včera náhodou všiml.

Na slunci byla vidět lépe. Nevypadala jako komáří štípnutí a nebyla to ani ranka. Xue Mengovi už také dávno nebylo patnáct. To, že některé věci dosud nezažil na vlastní kůži, ještě neznamenal, že o nich nic nevěděl. Ta skvrna na Chu Wanningově krku ho znepokojila.

Vzpomněl si na to, co se stalo v zadní části hory, hlavně na to, co slyšel.

Začal si opakovat, že to byl jen vítr. Jen vítr.

Mysl se mu znovu zatemnila. Jenže i v té tmě začal rozeznávat nějaký obrys.

Xue Meng se na sluníčku začal cítit nepohodlně. Otrásl se a zamračil. Kvůli neklidu, který ho ovládl, se rozhodl ohledně šestého dne Chu Wanningovy kultivace v ústraní.

Rozhodl se, že bude Mo Rana tajně sledovat.

Nastal poslední den, kdy se o Chu Wanninga měl starat Shi Mei. Měli se vyměnit až kolem půlnoci, ale Mo Ran se časně navečeřel v Síni Mengpo, vzal krabici s jídlem a rozběhl se přímo do Pavilónu rudých lotosů. Xue Meng nečekal, že bude chtít vystřídat Shi Meie v takové hodině. Musel se rozloučit s vlastní večeří a vyrazit za ním. Sledoval ho až k Pavilónu rudých lotosů. Došel před hlavní bránu, chvíli vyčkal a potom následoval Mo Ranův příklad, přehoupl se přes zeď a vkradl se do domu.

Slunce tou dobou ještě nezašlo, ale na oblohu se už vyhoupl srpek měsíce. Nebe si však postupně smylo svá barevná líčidla, a nakonec zbyl jen nádech červeně. Krásný západ slunce pohasl, Vyšly hvězdy a ty připomínaly třpytivou vodu, kterou upíjela noc.

Mo Ran nesl svou krabici s jídlem, když uviděl Shi Meie, jak si to, zády k němu, míří k bambusovému pavilónku. Nezdálo se, že by zaznamenal Mo Ranův příchod a zastavil se až před Chu Wanningem.

Mo Ran se usmál a chtěl ho pozdravit, když zahlédl v Shi Meiově ruce studený lesk. Sklonil se k Chu Wannigovi pohrouženému do meditace.

„Shi Meii!“

Po zádech mu přejel mráz a vlasy mu vstávaly na hlavě...

Během dvou životů čelil často ohrožení života, proto byl nyní ostražitý vůči každému zašelestění trávy, jako bdělý voják. Přesto ho však deset let otupoval jed nenávisti a Pavilón rudých lotosů byl po dva roky hrobem, který ukrýval Chu Wanningovo tělo až do dne jeho vlastní smrti.

Vůbec to tu neměl rád. Pokaždé, když do pavilónu vkročil, připomnělo mu to poslední roky života, kdy tu Chu Wanning ležel se zavřenýma očima mezi lotosovými květy, nehybný, studený a tichý.

Proto choval k Pavilónu rudých lotosů podvědomý odpor, jako by to byl ten nenasytý chřtán, který pohltit poslední plamínek světla, který na světě měl.

Shi Mei se otočil a zadíval se na něj. Studený lesk se ztratil v jeho rukávu.

„Mo Rane? Co tu děláš?“

Mo Ranovo srdce divoce bušilo. Nemohl popadnout dech. Ale všechno to přešel, zamračil se a řekl: „Co to máš v ruce...“

„V ruce?“

Shi Mei se zarazil a pak pozvedl ruku. V dlani svíral hřeben z ryzího stříbra, vykládaný magickými drahokamy.

Mo Ran nevěděl, co na to říci. Po chvíli se přihlouple zeptal: „Ty mistrovi... češeš vlasy?“

„... Hm, ano. Je na tom něco špatného?“ Shi Mei si ho prohlédl od hlavy až k patě. „Tváříš se tak pochmurně, stalo se tam venku něco?“

„Ne, já jen...“

Nedokázal dokončit větu. Bledý obličej mu zčervenal. Naštěstí ho tma milosrdně ukryla cizímu pohledu. Po chvílce mlčení Mo Ran zvedl hlavu a odkašlal si: „Nic se nestalo.“

Shi Mei si ho dál mlčky prohlížel. Zdálo se, že pochopil. Jeho výraz ztvrdnul. Váhavě pronesl: „Neříkej, že sis myslel, že...“

„Nemyslel jsem si nic,“ spěchal Mo Ran s odpovědí.

Konec konců se k němu Shi Mei choval odjakživa neuvěřitelně laskavě, jako by opravdu byli rodní bratři. I Mo Rana nedorozumění se Shi Meiem zaskočilo, byl zklamaný sám sebou. Zamumlal: „Ne, nemyslel jsem...“

Shi Mei na to neřekl nic. Až po nějaké době ho oslovil: „A Rane?“

„Hm?“

„Já jsem to nedořekl,“ povzdechl si Shi Mei. Proč jsi to musel hned tak horlivě zapřít?“

Bylo nad slunce jasné, že Shi Mei pochopil, že Mo Ran považoval stříbrný hřeben za vražednou čepel.

Jeho strach pramenil z toho, že Chu Wanningovu smrt prožil už dvakrát, ve dvou životech a bylo by jedno, kdo by tam stál, a i kdyby to byl Xue Meng nebo Xue Zhengyong, neváhal by na ně zaútočit. Při pohledu na Shi Meie se pomalu uklidnil, ale srdce se mu stále svíralo strachem.

Sklopil oči a řekl: „Promiň.“

Co si pamatoval, jednal Shi Mei s každým velice laskavě a trpělivě, sotvakdy se k někomu choval chladně nebo ostouzel ostatní. Toho večera u lotosového jezírka se však na Mo Rana díval dlouho mlčky a vyčítavě.

Vál slabý vánek. Lotosové listy ševlily a rudé květy se pohupovaly jako při tanci.

Shi Mei řekl: „Stává se, že lidé se mění a nebývají stejní jako kdysi. A Rane, známe se už deset let. Myslíš si, že jsem takový zbabělec?“

Jeho hlas byl mírný, nezněl z něj hněv ani pocit křivdy. Pohlédl mu přímo do očí. Zdálo se, že v těch dvou průzračných studánkách se zachytí všechno, ale on se o to nestará, ani nepotřebuje říkat nic víc.

Shi Mei podal stříbrný hřeben Mo Ranovi se slovy: „Než mistr zavřel oči a začal meditovat, požádal mě, abych mu upravil vlasy. Když jsi už tady, dám to na starost tobě.“

„Shi Meii...“

Ale ten překrásný mladý muž prošel beze slova kolem něj. Jeho kroky byly lehké, avšak ani jednou se neohlédl a Pavilón rudých lotosů v celé jeho bezútešnosti přenechal jen jemu.